

XXIV. évf. 7-8. szám
2012. július-augusztus

Biztos út
Interjú Tomka Ferencsel

Ara: 480 Ft

ÚJ VÁROS

az egység kultúrája

A JÖVŐ SZÖVETE
VIDÉKEN

Fiatalok
Lesz egyesült világ?

Anyák és gyermekeik
Interjú Frivaldszky Edittel

Közéleti kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számilaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Ágoston P. u. 25.
Telefon: +36-1-328-0785
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Fehérpataky Rita, Papp
Katalin

Mostani számunk munkatársai:

Bakacsi Viktória, Sudár Balázs

Nyomatás:

Innova-Print Kft. Budapest

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2012-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10000 Ft

Címlap: Maucha Krisztóf

Hátlap: Sudár Imre

TESTVÉRLAPJAINK

Olaszország: **Città Nuova** (CN)
Amerikai Egyesült Államok: **Living City**
Argentína: **Ciudad Nueva**
Belgium: **Nieuwe Stad**
Brazília: **Cidade Nova**
Bulgária: **Nov Svjat**
Cseh Köztársaság: **Novo mesto**
Dánia: **Ny Stad**
Franciaország: **Nouvelle Cité**
Fülöp-szigetek: **New City**
Hollandia: **Nieuwe Stad**
Horvátország: **Novi Svijet**
India: **Living city**
Japán: **Uno**
Kanada: **Nouvelle Cité**
Katalónia: **Ciutat nova**
Kenya: **Africa New City**
Nouvelle Cité
Kína: **San Sing**
Kolumbia: **Ciudad Nueva**
Korea: **Kumul**
Lengyelország: **Nowe miasto**
Libanon: **Al-madina al-dzsadida**
Litvánia: **Naujasis Miestas**
Mexikó: **Ciudad Nueva**
Nagy-Britannia: **New City**
Németország: **Neue Stadt**
Pakisztán: **Hayat**
Portugália: **Cidade Nova**
Románia: **Oraş Nou**
Spanyolország: **Ciudad Nueva**
Svédország: **Enad Värld**
Szerbia: **Novi Svet**
Szlovákia: **Nové Mesto**
Szlovénia: **Novi svet**
Uruguay: **Ciudad Nueva**
Venezuela: **Ciudad nueva**

CSAK AZ IGASZÁGOT HAGYJA MEG

Kézbe vettem a júniusi számot és elolvastam Fábián Zsuzsa írását a nevelésről. Már az elején szeretném leszögezni, egyetértetek: sok szülő helytelenül értelmezi gyereke szabadságát, személyiségi jogait. Így fordulhat elő, hogy a boltban megkérdezi a kétévestől, hogy milyen ennivalót szeretne a polcról; a szomszéd anyuka nem tanítja meg a lábtörlőt használni, hisz ő maga is úgy vágat fel a lakásába kettésével szedve a lépcsőfokokat. Különösen értelmezi a szabadságot az az ismerős édesanya is, aki főzni sem hajlandó. Valójában ezek vadhajtások.

Egyik nap egy konferencián vettem részt, amely egy világszerte elismert kanadai filozófus, a magát katolikusnak mondó Charles Taylor munkásságával foglalkozott. Ő maga is jelen volt, előadást is tartott a modern korról. Elgondolkodtam rajta, és talán jobban megértettem, miben is élünk ma, mi ez a posztmodern. Két dolgot emelt ki: az emberi szabadságjogok nyilatkozatait Amerikában és Franciaországban, amelyek többé nem teszik lehetővé, hogy valakit hátrány érjen a bőrszíne, származása miatt. „Nem a cigányokat, az embereket” – írja az Új Város is. Szervesen kapcsolódik ez ahhoz, amit Maria Voce témájának hetedik részében ugyanitt olvashattunk a modern humanizmus jogos törekvéseiről.

Korunkra jellemző másik fontos dolog, hogy olyan népcsoportok, akik régen alig hallottak egymásról, most kapcsolatba kerülnek, kulturálisan érintkeznek, szokásokat tanulnak egymástól, ami átmenetileg vagy esetleg végleg is meggyengíthet évszázados cselekvésmintákat. „Bízhatunk Jézus szavában,

amely lerombol mindent, ami esendő, ami hiábavaló, és csak az igazságot hagyja meg” – olvassuk a májusi életigében. Még akkor is így van ez, ha úgy látjuk, meghal valami, ami jó. Sok régi szokás, hagyomány úgy tűnt, hogy elveszett. Jó, hogy napjainkban születnek hagyományörző egyesületek, csoportok – és nemcsak Magyarországon, hanem szerte Európában –, de ennél is jobb, hogy már nem egymás ellenségeiként, elképzelhetetlennek tartva, hogy valaki másképpen főzze a babot, „mint ahogy édesanyám”, hanem egymás értékeit megbecsülve.

Előbb-utóbb talán sikerül Isten látásmódjával közelíteni a történelemhez, és meg tudjuk majd érteni korunk lényegét, hogy felismerve a vadhajtásokat, biztos kézzel tudjunk metszeni.

Egy hűséges olvasó
Budapest

MIT FŐZZEK?

Amikor itthon vagyok, központi kérdés családomból részéről, hogy mi finomat fogok nekik főzni. Egyik alkalommal jól kitaláltam, hogy mi legyen, amit gyorsan el is tudok készíteni, finom is, mindenki szereti.

Aztán többen nyafogni kezdtek, hogy most inkább mást ennének. Jöttek a "jobbnál-jobb" ötletek. Végül egyezsége jutottunk egy másik ételt illetően, amit ugyan bonyolultabbnak, időigényesebbnek gondoltam, de ha annyira ez a kívánságuk... Megcsináltam, igen jól sikerült, ráadásul semmi perc alatt elfogyott. Lehet, hogy nem is került nagyobb erőfeszítésbe, mint a másik étel. Családtagjaim roppant elégedettek és hálásak voltak, de én magam is. Örültem, hogy sikerült összehozni!

T. Teri
Budapest

Nézőpont

- 5 Dekódolni egy szentmisét
Három generáció

A holnap egyháza

- 6 ERKÖLCSI ALAPOK
Biztos út

Az egység lelkiisége

- 8 ÉLETIGE - JÚLIUS
Ez nem tananyag
- 9 AZ IGE ÉLETE
Működik
Komfort nélkül is
- 11 ÉLETIGE - AUGUSZTUS
A lét beszél
- 12 LELKISÉG + MUNKA
A köszönet paradoxona
- 13 LELKISÉG + ÉLET
A kutyák fél hétkor kelnek

Aktuális

- 14 Milánó: családok
Dublini kongresszus
- 15 Fenntartható? Rio+20
- 16 GENFEST 2012
Lesz egyesült világ?

Társadalom - kultúra

- 18 **ANYÁK ÉS GYERMEKEIK**
Ez Isten ügye

- 20 **MINDENNAPJAINK**
Mint egy kis
laboratórium
Gondukat viseli
- 22 **KIK VAGYUNK**
Településeink közösségi
szövetrendszere

Életmód

- 24 **MEGKÉRDEZTÜK**
Allergia
Az idő végtelensége
- 26 **EGYÜTT KÖNNYEBB**
Tusfürdő helyett szappan

Kreatív oldalak

- 28 **ALKOTÓ**
Roger üzeni
- 30 **MÉDIAVILÁG**
Szabadtéri Játékok,
Nyári moziszezon,
Swingfesztivál
- 31 **OKOS KAVICS**
A válság pozitív oldala

ÉPÍT ÉS ROMBOL

Baráti beszélgetésekben megfigyeltem egy jelenséget. Amikor fesztelen légkörben, egymásra figyelve tudunk beszélgetni egy témáról, akkor a jó ötletek felerősödnek, a kevésbé szerencsések elhalkulnak, és a végére kialakul valamilyen közös meggyőződés. Sokoldalú megközelítést igénylő, összetettebb témákban persze nem elegendő egyszer leülni, és néha aludni kell arra, amiről beszélünk, újra elővenni, közösen érlelni, megvárni, amíg mindannyiunkban kialakul az a benyomás, hogy a bölcsesség kapott közöttünk szót.

Nem könnyű az ilyesmi, hiszen időt igényel, néha többet is, mint amit jószerével az ügyre szánnánk, de legfőképp belső oldottságot, türelmet, a sajátunkéval ellenkező gondolatokkal való barátkozást. Ez nem megy egyik pillanatról a másikra.

Ha társaságunk saját álláspontja mellett vehemensen érvelő tagokból áll csupán, akik szent meggyőződésből, ügybuzgó hévvel átitatva képviselnek egy egyedül üdvösnek látszó nézetet, akkor az erősebb személyiség, az ügyesen érvelő gondolatai kerekednek felül, pedig lehet, hogy egy csendesebb társuk halk szava nyithatna utat egy valóban új és jó megoldás felé.

A májusi életigéhez fűzött kommentárban különösen megragadott egy mondat: „Jézus szava építő, ugyanakkor lerombol mindent, ami értéktelen, ami esendő, ami hiábavaló, és csak az igazságot hagyja meg.” Ez a gondolat egészen új megvilágításba helyezte számomra azt a kritikai hozzáállást, amit gyakran tapasztalok magamban és másokban is. Attól tartva, hogy egy helytelen gondolat teret nyer, sietve igyekeznünk kimutatni, hogy az nem helytálló, nem a teljes igazság, és hogy milyen következményekkel jár, ha megvalósítjuk. Az ötlet gazdája ilyenkor rendre védekezésbe kezd, szót követ, vita kerekedik, néha parázs vita, amely ritkán végződik belátással, sokkal inkább megbántódást, bezárkózást szül.

Isten Igéjére fókuszálva figyelmünket, egy egészen más panoráma tárul elénk. Az első igyekezetünknek arra kell irányulnia, hogy befogadjuk az Igét, és hagyjuk, hogy Ő éljen bennünk, Ő nyilvánuljon meg szavainkban és tetteinkben. Ahol egy baráti társaság tagjainak alapvető törekvése ez, ott a beszélgetésekben is – előbb vagy utóbb – Jézus fog szóhoz jutni. Ő az, aki épít és rombol, aki kihangsúlyozza a jót és világossá teszi, hogy mi nem helyes. Amikor indulatosan érvelünk valami vagy valaki ellen, akkor szereptévesztésbe esünk, el akarjuk foglalni azt a helyet, ami egyedül Jézusnak jár.

Egy ilyen baráti társaságban természetesen a kritikai észrevételek is helyénvalók, hiszen ezek is építhetik a közös gondolkodást, főképpen akkor, ha sikerül valódi ajándékká tennünk észrevételeinket a többiek számára. Nem szabad azonban azt hinnünk, hogy kritikai magatartásunktól függ, hogy a dolgok helyes irányba mennek-e vagy sem. A helyes irányra való rátalálás igazi kulcsa, jó módszere az, ha megtanuljuk, hogyan juttathatjuk érvényre közöttünk az Ige szavát, nem csupán a nagy, erkölcsi kérdésekben, hanem a mindennapi, néha csip-csupnak látszó ügyekben is.

Az Egyház ilyen baráti társaságokból áll: a családokból, a szerzetesi közösségek-ből, a képviselő testületekből, az ökumenikus lelkészörkökből... Érdemes kísérletezni, egyáltalán beszélgetni egymással, a nyár talán több időt enged erre a szokásosnál.

Tóth Pál

AMIKOR EGY EGÉSZ OSZTÁLY VISZONTSZERET

Tanár vagyok, a napjaim fiatalok között telnek. Kapcsolatokat építünk tizenévesekkel. Előfordul, hogy „első látásra” rokonszenvesek vagyok, megkedvelik az általam tanított tantárgyat, vagy a stílusom tetszik nekik, ahogy vezetem az órát. Ez a könnyebbik eset. Vannak tanítványok, akiket hosszabb ideig kell ébresztgetni az együttműködésre, közös gondolkodásra. A tanítás-tanulás a bizalmon, kooperáción alapul, és kölcsönhatásként működik. Rengeteg viszonzszeretet érkezik hozzám a tanítványaimtól.

Az év vége egyben a búcsúzás ideje is, az elballagók jövőre már nem az én diákjaim lesznek. Az egyik búcsúzó osztályban történt, hogy az iskolánkban szokásos öt évenkénti ellenőrzés május végére esett. Egyik napról a másikra derült ki, hogy hozzám is jönnek órát látogatni. A gyerekek csak aznap reggel szereztek tudomást róla, hogy a hatodik órában vendégünk lesz. Fergeteges óra volt, egymást taposták a táblánál, hogy ki írja fel a helyes egyenletet. A végén az ellenőrzést végző kolléganő azt kérdezte tőlük: „Ti tényleg ennyire szeretik a kémiát?” Majd az óramegbeszélésen engem is azzal fogadott, hogy most rögtön áruljam el a titkomat. Év vége előtt, egy végzős osztályban – akiknek már nincs vesztenivalójuk – hatodik órában, kémiából hogyhogy ilyen jó hangulatú munka folyt? A személyes kapcsolatról beszéltem neki, amely a négy év alatt kialakult a tanulók és közötttem. Ennek a kapcsolatnak éltető ereje a szeretet, nem pedig a kémia.

Hát így történt, hogy nemcsak néhányan igyekeztek, hanem húsz szívből áradt felém a szeretet a kémián keresztül.

D. E.
Budapest

EGY LÉPÉSSSEL A TESTVÉRISÉG FELÉ

A gödöllői Szent Imre Katolikus Általános Iskola és Óvoda hetedik osztályos tanulóival ez év májusában négy napig Kárpátalján jártunk. A készüllet hetei jellem- és szellemformáló feladatokkal, ismerkedéssel teltek. Hová megyünk, kikkel találkozunk a határon túl, Kárpátokon innen?

Mi pedagógusok, ez idő alatt jobban figyeltünk egymásra, többet beszélgettünk, hogy majd a gyerekeket a Jézus által létrehozott egységben élve tudjuk vezetni.

A 35 diák és 4 pedagógus már a felkészülés alatt négy családot alkotott. A hosszú út során lehetőség nyílt egymást mélyebben megismerni és megérteni. Minden reggel a napi evangélium elolvasása és megbeszélése után dobtunk a Fokoláre Mozgalomból ismert „szerelem-dobókockával”. Megtapasztaltuk, hogy nem is olyan könnyű Jézus szeretni a másikban, különösen, ha az a másik nem szimpatikus nekem, vagy túl sokat beszél, nem azt szeretné csinálni, amihez épp nekem is kedvem van. Elsőként szeretni az idegenvezető bácsit, amikor mesél a hazáért, a magyarságért életüket adó őseinkről. Krisztusi módon igyekeztünk szeretni egymást, mert nem is olyan egyszerű megérteni, életét váltani, hogy a saját akaratomról mondjak le a másik szeretete miatt, pláne 13 évesen. Lassan ugyan, de formálódtunk.

Mindannyiunk számára fordulópontot jelentett a vasárnapi szentmise Munkácson, amit Majnek Antal püspök atya celebrált. Határokon át ívelt az Eucharisztia közös ünneplése, mert megtapasztalhattuk a nemzeti és keresztény egységet. A mise után találoztunk a cserkészekkel, velük néztük meg a város nevezetességeit és a Munkácsi Szent István Katolikus Líceumot. Diákjaink között is vannak cserkészek, így ez a találkozás megerősítő volt elköteleződésükben. Felejthetetlen volt a nagydobronyi árvaház lakóival való focimeccs és közös játék. Mélyen belénk égett

a szolyvai emlékparkban tett látogatás, ahol a felügyelő idős bácsi elmesélte, hogy édesapja az internálótáborban vesztette életét. A történelmi tanulmányokból ismert események ilyen testközben ritkán tapasztalhatóak, ezért még inkább megrendítőek voltak számunkra.

Bízunk benne, hogy ezek a gyerekek, akikkel mindezt megtapasztaltuk, egy igazságosabb, Krisztusban testvériesebb világot fognak majd építeni.

Hálát adunk Istennek ezért az útért, és kérjük kegyelmeit, hogy a látottak, hallottak mindannyiunk számára segítsenek minket jobb, krisztusibb emberre válni.

Bedőné Grébel Anita
Gödöllő

MINT RÉGI JÓ BARÁTOK

Úgy alakult, hogy taxival kellett hazautaznom. Bemondtam a címet és a sofőr egy szó nélkül elindult. Feszültnék tűnt. Gyenge próbálkozást tettem párbeszéd kezdeményezésére, amit ő kurtán-furcsán visszautasított, így nem háborgattam többé.

A rádióban szörnyű betelefonálás műsor ment, a taxis pedig minden egyes piros lámpánál elővette a mobilját és tetrinet játszott rajta. Szinte fel sem nézett, mégis pontosan tudta, mikor vált a lámpa zöldre. Nahát!

Egy pláza előtt haladtunk el, s meg-sajnáltam ezt a személytelen világot, amelyben élünk...

Lakhelyemhez közeledve egyre érdekesebb kis utcákon száguldoztunk, kikerülve a forgalmasabb csomópontokat. Nem tudtam megállni, hogy meg ne dicsérjem helyismeretét. Felnevetett, kedvesen válaszolt és kikapcsolta a rádiót. Azt hiszem, ekkor szállt be az autóba Jézus. A hátralévő három perc egész más hangulatban telt. Szinte úgy váltunk el, mint régi jó barátok és nem hiszem, hogy csak a borralaló reményében változott meg. Ez másfajta átalakulás volt.

A. Erika
Budapest

DEKÓDOLNI EGY SZENTMISÉT

Megkapóan új lehetőség csillant fel számomra, ahol megélhetjük a kölcsönösséget. Az utóbbi időben a következő kérdések foglalkoztattak egy-egy hétköznapi szentmise kapcsán. Vajon mi, új generációk, kapcsolatban vagyunk-e az Egyház kétezer éves hagyományával? Tudatos párbeszédet folytatunk-e saját keresztény kultúránkkal, hogy azt jobban megismerjük és időszerűen alkalmazzuk életünkre?

Arról van szó, hogy nem akarok félig-meddig részt venni a liturgián, nem beszélni a szimbólumaink nyelvén, vagy hadilábon állni a májusi litániával. Megfordítva: szeretném, ha az Egyház számíthatna rám, hogy egészen bensővé tegyem a kereszténységet és az ezt hordozó hagyományokat.

Mondok egy példát arra, hogyan segítenek engem a felsoroltak. Magamban is tapasztalom azt a korunkra jellemző tendenciát, amely az érzelmeknek tulajdonít elsősorban jelentőséget. A misén, az imádságban az érzelmi megerősítést várjuk, emotív szempontok szerint válogatunk az Egyház tanításából, és döntéseinket – egyéni és társadalmi szinten is – gyakran érzelmi benyomások mentén hozzuk. Pedig a liturgia az egész embert akarja bevonni az istendicséretbe. Az akaratom, az összeszedettségem, a tetteim – melyeket

napközben az Ige szellemében próbáltam megélni – avagy az életvezetésem rendezettsége mind-mind helyet találnak benne. Ha így élek végig egy misét, akkor éppen ahhoz kapok hathatós segítséget, hogy tudatosabb életet éljek. Ehhez azonban nyitottságra van szükség, hagynunk kell, hogy a szentmise valósága alakítson bennünket, lerombolja előítéleteinket, megválaszolja kérdéseinket. Így egyszerre egységben tudjuk magunkat az egész történelmi Egyházzal, és ugyanakkor hozzájárulunk annak sokszínűségéhez, hiszen a mai kor igényeinek megfelelően váltjuk életre hitünk titkait.

Május hónapban felfedezhetjük például a Loretói litánia mélyebb titkát. Mi is élhetjük Mária életét, mi is lehetünk mások számára „bűnösök menedéke”, a „mennyoország kapuja” és így tovább.

Még egy szempont: ha nem ismerjük kincseinket, akkor újítani is kontár módon fogunk. Az álmom tehát az, hogy minél több fiatalat meg tudjunk hívni arra, hogy együtt fordítsuk le az evangéliumot a mai korra, és bátran tegyük magunkévá az Egyház hagyományát.

*Pákozdi Nóra
hitmanár-etikatanár és teológia szakos hallgató*

HÁROM GENERÁCIÓ

Aközelmúltban házasságra készülőkkel beszélgettünk, három házaspár együtt. Személyesen átélte tapasztalatainkról meséltünk nekik, a házastársi közösségről, az Istennel való kapcsolatunkról, a párbeszédéről, a gyerekek neveléséről, a pénz beosztásáról. Nemcsak életünk fényes oldaláról, hanem mindarról, amit saját hibáinkból tanultunk. Szemmel láthatóan örültek ennek az őszinteségnek és annak, hogy több életszakaszból is hallottak beszámolókat.

Különösen fontosnak tűnt, hogy a családos élet három szakaszát jelenítettük meg. Egy sokat tapasztalt pár, akik több mint negyven éve házасok, érett bölcsességükből ajándékoztak, a fiatal, tíz éve házасok életerővel, lendülettel, és ötletekkel telve ragadták magukkal a jegyeseket, és kettőjük között mi, akik harminc éve segítjük egymást a közös úton.

A szerelmesek számára minden szépnek tűnik, és nincs reális fogalmuk arról, mit jelent egy életen keresztül kitartani egymás mellett. Azt akarják hallani tőlünk, hogy szerelmük megmarad, és hálásak, ha megmutatjuk nekik, hogy mi vár rájuk, hogyan győzhetik le az akadályokat, hogyan tarthatnak ki

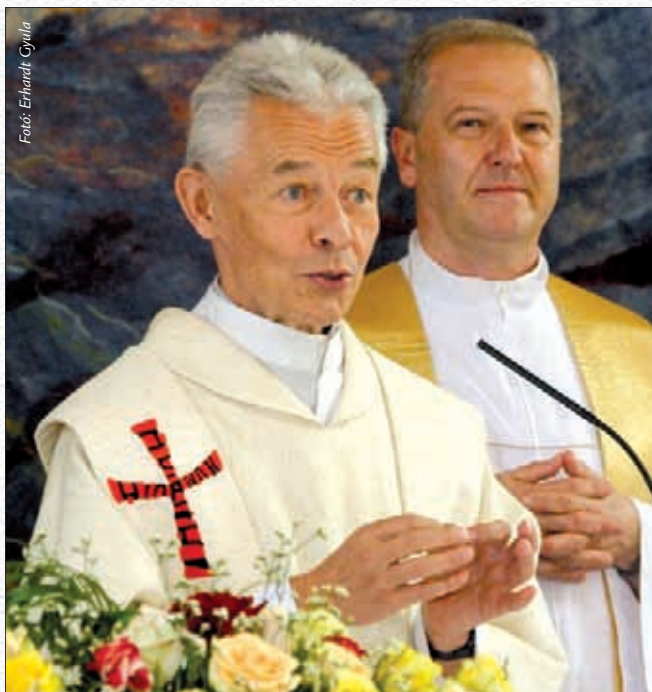
egymás mellett, és hogyan tehetik boldoggá egymást.

Bennünket mégis hármunk együttműködése ragadott meg a legjobban. Közös tudtunk adni valami olyasmit, ami teljes volt, és amire egyikünk sem lett volna egyedül képes. Bár a közös előkészületek idején a témákat elosztottuk egymás között, a beszélgetésben mégis mindannyian hozzátettük az életünk eseményeit, személyes és közös házastársi gondolatainkat. Teret engedtünk egymásnak, kiegészítve a másik pár szavait, színesítve, árnyalva az elhangzottakat. A fiatalok között mi is alakultunk, frissebbek, befogadóbbak lettünk. Sokat nevtünk együtt.

Úgy látjuk, hogy a családokért végzett munkában és talán másutt is rendkívül fontos a különböző generációk, látásmódok, tapasztalatok közötti folyamatos kommunikáció. Fontos, hogy megértsük, kiegészítsük egymást, mert csak így jutunk közelebb egy teljesebb látásmódhoz és jobb megoldásokhoz.

*Dobány Edit és László
tanárnő és villamosmérnök*

Az Új Város ezzel az interjúval szeretettel köszönti a 70 éves Tomka Ferenc atyát, akinek lelkipásztori és teológiai munkássága nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a II. vatikáni zsinat szellemisége hazánkban is kibontakozzon, s ahhoz is, hogy a Fokoláre lelkeség elterjedjen hazánkban. Tomka Ferenc egyetemi tanár, sok ismert könyv szerzője, köztük a Találkozás a kereszténységgel, az Új Evangelizáció és az interjúban is említett legutóbbi sikerkönyv, a Biztos út. Feri atya azonban elsősorban ízig-vérig lelkipásztor, akinek elméleti munkássága az életben és a Fokoláre lelkeségben gyökerezik. Sokak lelki vezetője, évtizedeken keresztül segítő barátja, a keresztény közösség fáradhatatlan építője. Lelkipásztori törekvései utóbb a káposztásmegyeri Szentháromság plébánián öltöttek testet, amely mintául szolgál sokak számára az új evangelizációval kapcsolatban.

BIZTOS ÚT

A tisztaság közösségi és pasztorális vonatkozásairól beszélgettünk „értelmesen” – ahogy a szerző sikerkönyvének alcíme mondja – Tomka Ferencsel.

Mit takar a könyv alcímében az „értelmesen” jelző?

Több mint harminc éve foglalkozom a csoportbeszélgetés módszertanával, erről több publikációm is megjelent. A lényegi gondolat az, hogy a résztvevőket meghívjuk a közös gondolkodásra, és igyekszünk olyan beszélgetéseket kezdeményezni, olyan kérdéseket felvetni, amelyek segítségével maguk jönnek rá a helyes megoldásra. A rávezetés módszertanának nevezhetnénk ezt az eljárást, amely egészen különböző csoportokban sikeresnek bizonyult ebben a témában is. Amikor az egri szemináriumban tanítottam, meghívtak, hogy KISZ vezető orvostanhallgatóknak beszéljek a szexualitás keresztény felfogásáról. A kultúrházban szervezett egynapos program végén azt mondták, hogy mindenben igazam van. A fiatalok maguk jöttek rá olyan igazságokra, amiről korábban nem gondolkodtak el, csupán átvették környezetük divatos nézeteit.

Logikus gondolkodással az ár ellen?

Sokszor megállunk annál, hogy logikusan felépített előadásokat tartunk, és nem vesszük tudomásul, hogy a fiatalok egy olyan világban élnek, ahol a keresztény értékek válságban vannak, ahol a „szexuális forradalom” az élet szinte minden területén érezteti hatását, és nem leplezzük le eléggé előttük a fogyasztói társadalom logikáját. Az okostelefonokon ma már tíz éves korban elérkezik a gyerekekhez a pornográfia, és szinte mindenütt az ellenkezőjét lehet hallani annak, ami az Egyház felfogása. Sok lelkipásztor, hitoktató és szülő, aki személyesen meg van győződve az egyházi tanítás helyességéről, nem tudja, hogyan képviselje megfelelően a keresztény tanítást. Nem merünk erről megszólalni különösen fiatalok előtt, mert úgy érezzük, hogy túl intim a téma, vagy hogy a fiatalok úgyis kapásból visszavágnának, mert nincs elegendő „modern” érvünk mellette. A könyv megmutatja a lelkipásztorok, fiatalok, szülők számára, illetve a házások és a házasságra készülő számára is, hogy lehet erről a témáról „értelmesen” és meggyőzően szólni.

Milyen szerepe van ebben a mintaadásnak és a tanúságtételnek?

Mind a könyvben, mind a tisztasággal kapcsolatos kurzusokon alapvető szerepe van a tanúságtétel pároknak. A szentségi házasságra jelentkezők nagy többsége ma együtt él. Plébániánkon a témáról tartott órákon részt vesznek olyan jegyesek és házasok, akik élnek a tisztasággal, és ez sokakban megteremt eredményez. Belátják, hogy nem érdemes tönkre tenni szexualitásukat, és érdemes olyan házasságot építeni, amire az Egyház hívja a házasságkötőket. A kurzus előtt szoktam a szülőkkel is beszélni, hiszen fontos, hogy ők is ilyen szemléletben segítsék a fiatalokat, még ha maguk nem is így éltek korábban. Hányszor hallom tőlük: „Jaj, ha én ezt tudtam volna!”

A Biztos út tehát nemcsak erkölcsi felvilágosító irodalom, hanem tananyag is egyben...

Évekkel ezelőtt alakult egy munkacsoport, amely nyolc éve megrendezte az első tisztaságkonferenciát Budapesten. Tőlük kaptam az első biztatást arra, hogy írjak e témáról egy könyvet. Ma mintegy harminc iskolában már tananyag a Biztos út, és sok ifjúsági csoportban is használják. A Szent István Társulat pedig felvette a következő kiadást a tankönyv sorozatába, ajánlott tananyagként. A számos erkölcs- és teológiai megközelítés mellett külföldön is alig találjuk meg a téma tananyagszerű feldolgozását, amely nem csupán erkölcsi, hanem társas pszichológia szempontokra is épül. Szerepet kap a szexualitás hormonológiájának bemutatása is. A mai világban különösen is megérinti ez a természet-tudományos szemléltetés a fiatalokat-felnőtteket. Ezen felül a könyvben minden témához kapcsolódik egy-egy gyakorlat is, amely a házasságra készít fel. Például: Gyakorold a bocsánatkérést! Minden fejezethez tartozik a témát alátámasztó tanúságtétel is. A könyvvel kapcsolatos párbeszédet és a tapasztalatok megosztását segíti egy honlap is, amelyet munkatársaim szerkesztenek: <http://biztosut.blogspot.hu/>

Milyen szerepe van a keresztény közösségnek a párválasztásban?

Ha a fiatalokkal merünk közösségben beszélgetni erről a témáról, akkor szükség esetén ők is könnyebben beszélnek küzdelmeikről, választásaikról lelki atyjukkal vagy például a tanúságtétel párokkal.

Továbbá ha egy fiatal tudja, hogy felnőtt közösségek mellett társai is hasonlóan gondolkodnak e kérdésről, mint ő – szemben a világ felfogásával – ez rendkívüli megerősítés számára.

Képesek lesznek a fiatalok megvallani is ezt a meggyőződésüket?

Sokszor hallom a fiataloktól, a témában tartott előadás-sorozatok után (legutóbb idén, néhány hónapja), hogy „Eddig elhallgattam, hogy keresztény vagyok, mert mindezekben a kérdésekben is bizonytalan voltam. De ezek után meg mertem vallani nemcsak kereszténységemet, hanem a tisztaságba vetett hitemet is”. A könyv küldetés-centrikus: segítséget nyújt, hogy ki-képesé váljon arra, hogy a párja, a barátai számára is logikusan elmondja, miként készít fel a tiszta készület a jó házasságra. Annak az örömteli felfedezésnek megosztására hív, hogy a tiszta készület teszi lehetővé, hogy jól megismerjük egymást, illetve megtanuljunk az életben át fejlődésre képes kommunikációt. Persze arról is van szó, hogy ez nem könnyű út, de alapvetően emberi, s közben elindít Isten felé is. Az egyház jövője, a társadalom, a család jövője függ attól, hogy képesek leszünk-e tiszta emberként élni, és apostolai is lenni a tiszta emberi életnek.

Tóth Pál

Részlet a könyvből:

„Ahogy a világban előretört a szexualitásnak egy eltorzult szemlélete, úgy kezdett növekedni sok fiatalban a felelősség, hogy váljanak Jézus tanúivá. Napjainkra milliókra nőtt azoknak a fiataloknak a száma, akik elhatározták, hogy összefognak, hogy erősítsék egymást és a többi fiatal a jézusi életben, a tisztaságban.

Az igazi keresztény, Jézus erejével, mer „szembe” üszni az árral, mer szembeszállni a fennálló világnézettel. Vállalja, hogy tanúja legyen az Igazságnak és a Tisztaságnak. Mert tudja, hogy sok körülötte élő fiatal is erre vár, még ha sodródna is az árral.”

EZ NEM TANANYAG

Jézus ezekkel a szavakkal válaszol tanítványainak, akik megkérdezik tőle, hogy miért beszél példázatokban. Elmagyarázza nekik, hogy nem mindenkinek adatik meg a lehetőség, hogy megismerje a Mennyegek Országának titkait, csak azoknak, akiknek fülük van rá; azoknak, akik befogadják és élik az ő szavait.

Hallgatói között ugyanis vannak néhányan, akik inkább befogadják a fülüket és behunyják a szemüket, ezért – ahogy Jézus mondja – „szemük van, de nem látnak, fülük van, de nem hallanak és nem értnek”¹. Ők azok, akik látják

és hallgatják Jézust, de abban a hiszemben, hogy már ismerik a teljes igazságot, nem hisznek szavainak és a szavait igazoló tényeknek. Így elveszítik azt a keveset is, amijük van.

„Akinek van, annak még adnak, hogy bővelkedjék, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.”

Mit jelent tehát Jézusnak ez a mondata? Arra hív meg bennünket, hogy nyissuk ki a szívünket az általa hirdetett ige befogadására, hiszen életünk végén számot kell majd adnunk róla.

Az evangélium írásaiból kiderül, hogy Jézus legfőbb vágya az ige hirdetése: ez áll egész tevékenységének középpontjában. Látjuk őt, amint faluról falura jár, és az utcákon, a tereken, a falvak határában, a házakban és a zsinagógákban hirdeti az üdvösséget mindenkinek, de különösen a szegényeknek, az alázatosoknak és a társadalom kivetettjeinek. Igéjét a fényhez, a sóhoz, a kovászhoz, a tengerbe merített háléhoz, a szántóföldbe hullott maghoz hasonlítja, és azért adja életét, hogy a tűz, amelyet az ige magában hordoz, fellángoljon.

„Akinek van, annak még adnak, hogy bővelkedjék, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.”

Jézus az általa hirdetett igétől várja a világ átalakulását. Következésképpen nem fogadja el, hogy bárki is semleges, langyos vagy közömbös maradjon az igével szemben. Nem hagyja, hogy ez az óriási ajándék, amit kaptunk, terméketlen maradjon.

Hogy nagyobb nyomatékot adjon kívánságának, emlékeztet arra a törvényre, amely az egész lelki élet alapja: azelőtt, aki életre

váltja szavait, egyre jobban feltárja országának egyedülálló gazdagságát és örömét, attól viszont, aki elhanyagolja az igét, elveszi, és másokra bízta, hogy kamatoztassák.

„Akinek van, annak még adnak, hogy bővelkedjék, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.”

Ez az ige tehát meg akar óvni bennünket egy súlyos hibától, amibe beleeshetünk: attól, hogy csak valami tananyagnak tekintsük az evangéliumot, amelyet megcsodálunk és megvitatunk

„Akinek van, annak még adnak, hogy bővelkedjék, de akinek nincs, attól még azt is elveszik, amije van.”

(Mt 13,12)

¹ Mt 13,13

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

anélkül, hogy életre váltsanak. Jézus azt várja tőlünk, hogy befogadjuk az ígét és megtestesítsük magunkban; hogy olyan erővé váljék bennünk, amely átalakítja minden tevékenységünket, és így életünk tanúságtételének hatására fénné, sóvá, kovásszá legyen, hogy fokozatosan átformálhassa a társadalmat.

Ebben a hónapban válasszunk hát ki egyet az evangélium sok ígéje közül, és váltsuk életre! Ez csak fokozni fogja az örömünket.

Chiara Lubich

Fotó: Erhardt Gyula

MŰKÖDIK

Nem mostanában történt velem, de egy életre belém vésődött.

A mobiltelefonok akkoriiban még messze nem voltak úgy elterjedve, mint manapság, de gyerekeim részéről felmerült az igény, hogy legyen nekik is, különösen kisebbik fiam erősködött. Mindenképpen kell neki, mert így tud majd egyetemi tanulmányai mellett munkát szerezni, leendő tanítványait becserkészni, kapcsolatokat tartani.

Igazából én nem annyira lelkesedtem ezért a technikai újdonságért, részint azért, mert nem mélyedtem el ismeretében, és amit hallottam róla inkább aggodalmat keltett bennem. De nem akartam gátja lenni egy új ötletnek, ezért leültünk férjemmel beszélgetni.

Úgy láttuk, ha jól tájékozódunk az előnyökről és hátrányokról, akkor tudunk jó döntést is hozni. Ezt megtettük és arra az elhatározásra jutottunk, hogy ezzel az eszközzel is meg kell tanulni gyerekeinknek bánni. Nem tarthatjuk őket üvegbura alatt, hanem arra kell megtanítani őket, hogy tudjanak felelősségteljes döntéseket hozni, ellenállni mindannak, ami nem segíti őket ebben.

Hajlottunk tehát a mobiltelefon felé, de világos volt, jelen pillanatban nem tudjuk magunknak megengedni, hogy megvegyük, még a születés- és névnapok vagy egyéb ünnepek kapcsán sem. Azt viszont megtehetjük, hogy közösen kérjük a mennyei Atyától. Ha érkezik valamilyen válasz, akkor azt jelnek fogjuk fel.

Egy ideig semmi nem mutatott ebbe az irányba, így lassan el is felejtettük, amikor férjem kapott egy telefonhívást, hogy egyik barátja munkahelyét felszámolják és ennek következtében egészen olcsón, szinte ingyen hozzá lehet jutni a mobiltelefonokhoz. Ekkor újból leültünk és mérlegeltünk, hogy mit tegyünk.

A favorizáló érvek csak úgy röpködtek és a kör egyre bővült, miért is kell feltétlenül a mobil. Férjemmel igyekeztünk megmaradni az objektivitásban. Aztán rábólintottunk. A fiúk szeme többször felcsillant és szinte igazolva látták magukat. Mintha ők fogalmazták volna meg: ugye, működik.

Számomra persze fontos volt az a tény, hogy gyerekeim örültek, de még fontosabbnak tűnt az a párbeszéd, amely köztem és Isten, köztünk zajlott, mert ezek a pillanatok is lehetővé tették a Gondviselés működését.

*J. T.
Budapest*

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

KOMFORT NÉLKÜL IS

Volt egy időszak az életemben, amikor elég sok kritikát kaptam, valahogy nem sikerült a körülöttem élők kedvét eltalálnom, örömeikre tennem, minden igyekezetem ellenére. Szinte állandósult ez a helyzet, egészen addig, amíg meg nem világosodott előttem, hogy Isten akar ezen keresztül mondani valamit. Az én részem nem annyira abban áll, hogy a komfort érzésre törekedjek, hanem abban, hogy megértsem az üzenetét. Ez nem volt egyszerű, mivel finoman és halkán közölte mondanivalóját. Jócskán oda kellett figyelnem.

Azon a reggelen -szokás szerint- rohantam a munkába. Akkoriban negyed 8-ra jártam, éppen elkéstem, már minden hallgató bent ült a tanteremben. Hogy teljes legyen a kép, főnököm is éppen arra járt és persze nem hagyta szó nélkül a látottakat. Ebben a helyzetben csak arra tudtam törekedni, hogy felejtsem el ezt a kellemetlenséget, helyezzem magamat a jelenbe és csináljam végig jól a tanítást, az előttem álló dupla órát. A téma sem volt egyszerű: a piacgazdaság előnyei és hátrányai, angolul.

A hallgatók valószínűleg valamit érzékeltek, azt is, hogy probléma van bennem, amit a késés csak tetézett. Segítő-

késznek mutatkoztak, nekem csak össze kellett hangolnom az elemeket. Vidáman töltötük el a kilencven percet. Közben néha eszembe jutottak az elmúlt időszak kudarcai, de igyekeztem túllépni rajtuk. Nem mindig sikerült.

A következő alkalommal az órára csak egy hallgató jött el, mert a többiek egy konferenciára mentek, csak elfelejtettek szólni. Ezen kicsit felháborodtam, mert most pontosan érkeztem, jó csomót készültem is, különféle feladatokat állítottam össze és már előre örültem a „sikernek”. A fiú érdekes módon nem akart hazamenni, legalábbis nem hozta szóba, hogy ő miatta ne tartsak órát.

Elkezdtünk beszélgetni és jól belemelegedtünk, hiszen az anyagban nem lett volna érdemes előre haladni. Igen meglepett, amikor őszintén elmondta, hogy igazából az egész főiskolát utálja, nem szívesen jár ide, de már betyárbecsületből befejezi, hiszen utolsó éves. A végén pedig hozzátette, ez alól kivételt az angol órák képeznek, mert itt minden alkalommal egy emberrel találkozok, aki személyesen fordul az egyes hallgató és nem egy osztály felé.

Ha lesz állása, a munkahelyén ilyen stílusban akar majd dolgozni.

E. I.
Budapest

Olyan ige ez, amely nagy bátorítást és ösztönzést jelent minden kereszténynek.

Jézus arra buzdít bennünket, hogy következtesen éljük meg a belé vetett hitünket, mert örök életünk attól függ, hogy milyen magatartást tanúsítottunk iránta földi létünk idején. Ha megvalljuk őt az emberek előtt – mondja Jézus –, az elegendő lesz arra, hogy Ő is megvalljon bennünket Atyja előtt. Ha azonban megtagadjuk őt az emberek előtt, akkor Ő is meg fog minket tagadni az Atya előtt.

„Azokat, akik megvallanak engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt. De aki megtagad az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.”

Jézus azért figyelmeztet a jutalomra vagy büntetésre, amely földi életünk után vár ránk, mert szeret minket. Ő tudja, amit az

Illusztráció: Antonio Salmasso

A LÉT BESZÉL

egyik egyházatya is mond, hogy a büntetéstől való félelem néha hatékonyabb egy szép ígéretnél. Ezért egyrésztől táplálja bennünk a végtelen boldogság reményét, másrésztől pedig, hogy megmentsen, felébreszti bennünk a félelmet a kárhozattól.

Őt egyedül az érdekli, hogy célba érjünk, vagyis hogy örökké Istennel éljünk. Végül is ez az egyetlen dolog, ami számít, ez az a cél, amiért a világra születtünk: hiszen csak övele tudjuk elérni önmagunk megvalósítását, minden vágyunk beteljesülését. Ezért buzdít Jézus, hogy „valljuk meg” őt itt a földön. Mert ha ebben az életben nem akarunk tudni róla, ha megtagadjuk őt, akkor ha majd átmentünk a másik életbe, örökre el leszünk tőle szakítva.

Földi életünk végén tehát Jézus nem fog mást tenni, minthogy az Atya előtt megerősíti mindegyikünk választását, amit itt a földön meghoztunk, annak minden kö-

vetkezményével együtt. Az utolsó ítéletre utalva ennek a döntésünknek az egész jelentőségét és komolyságát mutatja itt meg: az örök életünk forog ugyanis kockán.

„Azokat, akik megvallanak engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt. De aki megtagad az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.”

Hogyan kamatoztassuk Jézusnak ezt a figyelmeztetését? Hogyan éljük ezt az Igét?

Ő maga mondja ki: „Aki megvall engem...”

Határozzuk el tehát, hogy egyszerűen és őszintén megvalljuk őt az emberek előtt!

Lépünk túl minden hamis tiszteleten! Hagyjunk fel a középszerűséggel és a megalkuvással, mely megfosztja keresztény életünket a hitelességtől!

Jusson eszünkbe: a mi hivatásunk az, hogy tanúságot tegyünk Krisztusról. Ő éppen rajtunk keresztül akar békét, igazságot és szeretetet hirdetni minden embernek.

Tegyünk róla tanúságot mindenütt: a családban, a munkahelyünkön, barátaink között, az iskolában vagy bármilyen élet helyzetben!

Elsősorban a magatartásunk tanúskodjon: a becsületes életvitelünk, a tiszta szokásaink. Mutasuk meg, hogy nem ragaszkodunk a pénzhez, hogy részt veszünk mások örömeiben és szenvedéseiben!

Különösen a kölcsönös szeretetünkkel és az egységünkkel tegyünk tanúságot, hogy az a béke és az a tiszta öröm, amit Jézus azoknak

ígért, akik egységben élnek, már itt a földön eláraszthasson minket, és átáradjon a többiekre is!

És ha valaki megkérdezi, hogy miért így élünk, hogyan lehetünk vidámak egy ilyen próbára tevő világban, annak alázattal és egyszerűen tudunk válaszolni azokkal a szavakkal, amelyeket a Szentlélek sugall, és így tanúságot teszünk Krisztusról a szavainkkal, az eszmék szintjén is.

„Azokat, akik megvallanak engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt. De aki megtagad az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.”
(Mt 10,32-33)

Sokan, akik keresik, így talán majd megtalálják őt.

Az is előfordulhat, hogy félreértenek, hogy ellentmondanak, hogy kinevetnek; elutasításban, sőt üldözésben lehet részünk. Jézus erre is figyelmeztetett: „Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.”

Ez csupán annyit jelent, hogy helyes úton járunk. Tegyünk tanúságot továbbra is bátran, a megpróbáltatások közepette is, az életünk árán is! Mindent megér a ránc váró cél: a menny, ahol Jézus, akit szeretünk, örökre megvall bennünket az Atya előtt.

Chiara Lubich

¹ Jn 15,20

Megjelent:
Città Nuova
1984. július

A KÖSZÖNET PARADOXONA

Szerzőnk a Milano-Bicocca Egyetem Közgazdasági Karának docense, valamint a Sophia Egyetemi Intézet tanára, a Fokoláre Mozgalomban létrejött közösségi gazdaság szellemi vezetője.

Vacsorára vagyok hivatalos, egy üveg jófajta bort viszek a vendéglátómnak, aki megköszöni. Rendelek egy kávét az állomáson, és amikor kifizetem, megköszönöm. Két „köszönöm” két teljesen eltérőnek tűnő helyzetben. Az elsőt az ajándékozás és a barátság jellemzi, a másodikat pedig az üzletszerűség és a névtelenség. Mégis ugyanazt a szót használjuk mindkét esetben. Mi a közös bennük? A találkozás. Emberek találkoznak egymással, szabadon. Voltaképpen a köszönet nem csak jólneveltség vagy szokás kérdése. Köszönetet mondunk ugyanúgy a felszolgálónak, a boltosnak vagy a pénztárosnőnek, mint ahogy a barátunknak. Ezzel elismerjük, hogy akkor is, ha csak a kötelességét teszi valaki, a munkájában mindig van valami többlet. Sőt, azt is mondhatjuk, hogy a munka valójában az elvárásokon túl kezdődik, amikor teljes valónkat beleadva megfőzünk egy ebédet, meghúzzunk egy csavart vagy éppen előadást tartunk az egyetemen. Igazán jól akkor dolgozunk, amikor Kovács úrhoz társul János, amikor Bruni tanár úrhoz társul Luigino. Mert ha ezt a küszöböt nem sikerül átlépni, az emberi munkavégzés leginkább egy kávéautomatához válik hasonlóvá.

És itt rögtön ellentmondásba ütközünk. Minden vállalkozásban jól tudják az alkalmazottak és a vezetők, hogy hatékony és hasznot hajtó munkát igazán akkor lehet végezni, amikor az meghaladja a megkövetelt szintet, amikor ajándéknak szánják. A vállalkozások viszont nem tudják a rendelkezésükre álló eszközökkel honorálni az ajándékban rejlő többletet.

Ha elismerésük jeléül ugyanis a klasszikus ösztönzőket (a pénzbeli juttatást) alkalmazzák, a többlet immár elvárássá válik és eltűnik. Ha viszont semmit nem tesznek az elismerésért, idővel a dolgozók „többlet befektetése” csökken, ők maguk elkedvetlenednek és cinikusává válnak, a vállalkozás eredményessége pedig leromlik. Ez a lehetetlen helyzet az egyik magyarázata annak, hogy mindenfajta alkalmazotti munkakörben elérkezik a válságos pillanat, amikor valaki észreveszi, hogy bár a lelkét is kiadta azért a szervezetért, viszonozást nem kapott érte. Szeretné érezni, hogy elismerik azt, amit az életéből odaajándékozott. Mert ez utóbbi mindig nagyobb érték, mint az a bér, amit a munkájáért kap valaki. Manapság egy szervezet működtetésében éppen az a legnagyobb művészet, hogyan sikerül megtalálni az ilyen ajándék elismerésének új módjait.

Luigino Bruni

Fordította: Bartus Sándor

Foto: Sintesi/CN

A KUTYÁK FÉL HÉTKOR KELNEK

Ugyanis amikor hatkor indulok futni, még alszanak. Fél hétkor azonban már adják tovább a hírt: jön! Ezért szívesebben indulok korábban, amikor még szenderegnek kutyák, házak, emberek. Futok, hogy „összerakjam magam” arra a napra, Istennek, önmagamnak, másoknak.

A nap persze sok mindent tartogat, például egyik fontos része a tájékozódás. Néhány héttel ezelőtt az egyik politikai vitaműsor jeles interjúalánya ezekkel a szavakkal írta le az Európai Bizottságot: „...bármennyire vitában áll is egy tagállammal, adott döntésére nem lenne szabad, hogy kibassanak az emberi motívációk. Itt ebben a relációban, amit én elvárok, az egy lehetetlen dolog... hiszen emberek ülnek ott, akiknek érzelmeik vannak, esetleg megbántva érzik magukat. Akkor is elfogadhatatlan az, hogy nagyon-nagyon súlyos döntéseket ilyen érzelmi, emocionális alapon hozzon meg ez a testület, amitől szigorúan szakmai munkát vár el mindenki.” Ritkán megfogalmazott, üdítő gondolat, magas politikai szinteken, de egy-két „emelettel” lejjebb is egyenesen nem mindennapos

felvetés: ne hagyjuk magunkat szubjektív érzéseinktől befolyásolni, hiszen saját hosszú távú érdekünk, mások java, a közjó, objektív hozzáállást kér. S bár a nyilatkozó maga is lehetetlennek tartotta mindezt, valljuk be – akkor is, ha ébren álmodva – mi is valahogy így tudnánk elképzelni. De nemcsak Brüsszelben, hanem például otthon, a gyerek továbbtanulása kapcsán kitört családi perpatvarban, amikor főnökünk határidős munkával kapcsolatos kirohanását hallgatjuk, vagy mondjuk a magyar parlament vitanapján... netán egy EB meccs közvetítése közben.

A minap történt, hogy nagyon bele voltam merülve a munkába. Szerettem volna mihamarabb véggezni és letudni az egészet. Most hogy visszagondolok, szinte már nem is én diktáltam a tempót, hanem maga a munka verte nekem az ütemet. Ekkor megszólalt a telefon és a vonal túlsó végén közös munkaebédre hívtak a kollégák. Nem akaródzott menni. Ígértem, hogy visszaszólok, kiskaput hagyván jobbik énemnek. Amint letet-

tem a telefont, világos lett, hogy Valaki jobban szeretné, ha Őhöz ragaszkodnék, nem az elvégzett munka jóleső érzéséhez. Valójában az ebéd alatt zajló eszmecsere közben értettem meg, hogy mennyire szükség volt erre a találkozásra. Az egymással való kapcsolat szempontjából is, hogy jobban megismerjük, s így jobban megértsük egymást, illetve hogy a konkrét szakmai ügyekben is tisztábban lássunk.

Tisztán pedig akkor látunk, ha olyan a tekintetünk, ha olyan a szívünk. Ha megtisztítottuk burjánzó érzelmeinktől, vaskos előítéleteinktől, rosszízú emlékeinktől, mindennapi ragaszkodásainktól. Ez az igazi tréning, s ehhez kell a jó alapozás: hogy futunk, visszafogjuk magunkat az evésben, elme-gyünk gyónni vagy megbocsátunk. Mindennapos, igazi tréning, hogy tudjunk objektívek lenni, mások javára s ezzel saját javunkra tenni. Mindez persze nem hoz gyors sikereket, sőt elsöre úgy tűnik, nem kifizetődő. Így hát egyetlen esélyünk van, elkezdni. Hűségesen, nap, mint nap gyakorolni, s bátorításul kisebb nagyobb sikereinket egymásnak elmesélni. S aztán valaki valamire felfigyel, rákérdez, rásejt. Megírja, elmeséli, továbbadja, hirdeti. Majd mások hallják vagy olvassák, és velünk együtt ráéreznek annak ízére, hogy milyen érzés mégis (!) megváltoztatni tudni a világot.

Ámbár még az is lehet, hogy létezik egy egyszerűbb és nagyszerűbb megoldás: saját érzéseinket, gondolatainkat, benyomásainkat és emlékeinket, egész önmagunkat, úgy ahogy vagyunk, a másik ember szolgálatába állítani, szeretetből. És akkor a cél nem szentesíti, hanem megszenteli az eszközt.

Tóth Ilona

A család: munka és ünnep

Ezzel a mottóval tartották meg június elején másfél millió ember részvételével Milánóban a Családok VII. Világtalálkozóját, melyre 153 országból érkeztek résztvevők.

A rendezvényen XVI. Benedek pápa három napon keresztül elismerően szólt a családokról, bátorította és támogatta őket, de nem a „rendes”, hanem a konkrét, hús-vér családokat, akik pozitív tapasztalatokat élnek meg. Rámutatott, hogy mi a keresztények szerepe a mai plurális és cseppfolyós társadalomban: olyan emberekre van szükség, akik nem a sorscsapásokról beszélnek, hanem kreatívak és tanúságot is tesznek életükről. A különélőkkel és az elváltakkal kapcsolatban a pápa nagy megértést és befogadást tanúsított nehéz helyzetüket és szenvedéseiket illetően, akkor is, ha a szentáldozás tekintetében nem változott az egyház álláspontja. Szó esett arról is, hogy a család a jelenlegi gazdasági válság leküzdésének nélkülözhetetlen eleme, melyben kulcsfontosságú szerepe van az ingyenességnek. A szülők az ingyenes szeretet kultúráját ültethetik el a gyermekekben, mely garancia az értékőzpontúságra és a válságból való kiútra.

A résztvevők közül többen kiemelték annak tapasztalatát, hogy nincsenek egyedül. Sokan vannak, akik hisznek Jézusban, aki az egyetlen lehetőség szerelmük és szeretetük életben tartására. Mások Isten közelségéről szóltak, aki jelen van jóban és rosszban, örömben és szomorúságban.

Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Dublinban

Az Eucharisztia: közösség Krisztussal és egymással – ezzel a címmel került megrendezésre Írországból az 50. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus június hónapban. Az egy héten át tartó esemény programjai a katekézis, a tanúságtételek és az Eucharisztia ünnepe köré szerveződtek. Rendkívüli fontossággal bírt az a teológiai szimpózium, melyet a kongresszus előkészítéseként tartottak a hónap elején. Az ökumenizmus útjairól és lehetőségeiről beszéltek a különböző egyházak képviselői, köztük Emmanuel metropolita, a konstantinápolyi patriarkátus franciaországi képviselője és Kurt Koch bíboros a Keresztény Egység Elősegítésének Pápai Tanácsának elnöke. Az eucharisztikus kongresszuson felszólalt a Fokoláre

Fotó: Centro Santa Chiara

Mozgalom elnöke, Maria Voce is, aki beszédében aláhúzta: „A kölcsönös szeretet az a tapasztalat, amely lehetővé teszi Jézus jelenlétét a keresztények között, akik egyesülnek az ő nevében. Jézus jelen lehet egy katolikus és egy anglikán között, egy ortodox és egy református között.” Június 11-én tartották az ökumenikus napot, melynek keretében fórumbeszélgetéseken vehettek részt a különböző felekezetek képviselői. *Az élet dialógusa az ökumenizmus új szakaszában* címmel a Fokoláre Mozgalom is házigazdája volt az egyik ilyen fórumnak. A résztvevők egyetértettek abban, hogy korunk kihívásaira egyedül az Evangélium adhat hiteles választ.

A kongresszus alatt ifjúsági programok sokasága várta az érdeklődőket a Chiara Luce Youth Space ifjúsági centrumban. A 16 és 25 év közötti fiataloknak szánt *Kelj fel és járj!* nevet viselő ifjúsági kezdeményezés interaktív katekéziséből, műhelyekből, drámajátékos foglalkozásokból és táncból állt. A kongresszus egyik ifjúsági szervezője szerint a Chiara Luce ifjúsági központ programjai kitűnő lehetőséget kínáltak a fiataloknak hitük jobb megismerésére azáltal, hogy alkalmuk volt a témákban különböző nemzetiségű, felekezetű előadókat meghallgatni, a hallottakat megvitatni és együtt részt venni a szentmiséken.

FENNTARTHATÓ? RIO +20

Szakértők és vezető politikusok tanácskoztak a környezeti válság és az emberiség fejlődését érintő aktuális kérdésekről június derekán Rio de Janeiróban az ENSZ által szervezett háromnapos fenntarthatósági világértekezleten.

Munka, zöld energia, élhető városok, ivóvíz- és élelmiszerellátás, fenntartható mezőgazdaság, természeti katasztrófák – ezek a területek kaptak prioritást. Emellett határozottan felszínre kerültek a népesedési kérdések is, amit a szegénység és az éhezés elleni küzdelemben alapvetőnek tartanak a politikusok. Örömteli fejlemény, hogy a „reprodukciós jogok” és a „népességszabályozás” kifejezések végül nem kerültek be a zárónyilatkozatba. Az előbbi az abortuszhoz való jogot, az utóbbi a népesedés mesterséges befolyásolását takarja, mely gyökeres ellentétben áll az emberi jogokkal. Ezért elfogadhatatlan, hogy olyan jogszabályok szülessenek bármikor is, amelyek a fogamzásgátlásra, sterilizációra, abortuszra bátorítanak vagy egyenesen rendelkeznek.

Az intézmények érdektelensége és érdekellentétei ugyanakkor továbbra is azt üzenik: amíg Etiópiában ezeknek az alultáplált gyermekeknek nem jut kenyér és a javak nem kerülnek megosztásra, addig a „fenntartható fejlődéshez” és az emberiség derülátó jövőjéhez hiányzik az igazi garancia.

Fotó: AP/CN

LESZ EGYESÜLT VILÁG?

Először talán arról lenne jó beszélnünk, hogy mi is az. Ugyanis rövid időn belül 12.000 fiatal jön Budapestre, hogy az egyesült világot építse. Reális cél ez?

**Góbel
Ágoston**

Kozmosz, jövő, utópia... ezekkel a kulcsfogalmakkal találkozhat az ember, ha „egyesült világ” témakörben elkezdi cikkeket olvasni az interneten. Amúgy nem sokan használják magát a kifejezést, ami valahol érthető. Egyesülni, egységesülni nemcsak hogy nem divatos, de napjainkban kifejezetten pejoratív értelemmel bír. Inkább az uniformizálást értik alatta, valamit, melyben simulékony módon veszítesz jellegzetességeidből, hogy aztán az egész veszélytelenül feloldódjon a globalizmus függőkertjében. Nem sok jóval kecsegtet bennünket maga a Szentírás sem. Gondoljunk csak a Jelenések Könyvében vázolt világvégére, vagy Lukácsra: „Az Emberfia, majd ha eljön, talál-e hitet a Földön?” (Lk

18,8) – mennyi esélye van így az *egyesült világnak*? Olyasmért küzdünk, ami egyáltalán nem reális? Vagy csak a fogalomhasználatunkal van baj?

Sokszor gondolok boldog II. János Pál pápa józan derűlátására a témával kapcsolatban. Emlékezzünk csak szavaira, melyeket az 1990-es Genfesten intézett az őt hallgató fiatalokhoz: „A ma emberének várákoszása az egyesült világ perspektívájára irányul, egy olyan civilizációra, mely a szeretet igazi civilizációjának bizonyul. Természetes, hogy egy ilyen ideál nem lehet a pusztá véletlen gyümölcse.” Továbbá ő volt az is, aki *Az egyház Európában* kezdetű apostoli buzdításában gyakorlatilag sorra veszi a pusztulás felé vezető jeleket, és

az apokalipszis képét, valamint a széthúzó erőket a hívó emberek felé intézett buzdításokként értelmezi. Beszél az egységgel szemben álló individualizmusról, beszél azokról a kihívásokról, melyekkel nap mint nap szembesülünk. Gondolatai valóban bátorításként hatnak, Istenben megalapozott hittel és reménységgel közelít az összetett témához. Itt azon gondolkodhat el az ember, hogy az egyesült világ megoldását messze nem csak teológiai síkon kell keresnünk. Ez nem csupán a mi ügyünk vagy a mi szóhasználatunk.

A közgazdász végzettségű francia Jacques Attali tavaly napvilágot látott vaskos kötetében hasonló kérdéseket tárgyal. *Ki kormányozza holnap a világot?* – teszi fel a kérdést

a cím. „...a gazdasági, pénzügyi, környezeti, társadalmi és politikai válság, az illegális és büntetendő cselekmények elterjedése azt mutatja, hogy sürgősen szükség lenne egy világszintű kormányzásra, amely nem azonos a világvallások, a régiók, a nemzetek vagy a piacok szervezeteivel. A botrányok, az egyéb igazságtalanságok, a katasztrófák meg fogják értetni az emberiséggel, hogy a piacok nem tudnak megfelelően működni a jogállamiság nélkül, és hogy a jogállamiság nem működhet jól, ha csupán nemzeti szintre korlátozódik. (...) Sürgősen el kell gondolkodnunk ezen, mielőtt túl késő lenne, mielőtt további katasztrófák és válságok kényszerítenének bennünket a megfelelő lépésekre.”

Figyelemre méltó Attali alap-tézise, melyet könyve bevezetőjében vázol fel. Nem megy szembe a nemzeti kötődésekkel, érdekekkel, ugyanakkor felhívja a figyelmet, hogy egyetlen nemzeti kormány, egyetlen nép sem képes egymaga kontrollálni és megoldani azokat a világméretű problémákat, melyek mindannyiunkat sújtanak. Csak a legégetőbbeket említve: „A tőke mozgása, a vállalatok célkitűzései és stratégiái egyre jobban elszakadnak bármiféle nemzeti kötődéstől. Az adóbevételek mindenütt csökkenni, nő a bizalmatlanság a kormányokkal szemben, amelyek nem tudják ezt a helyzetet kezelni. Mi lesz ennek a következménye? Globalizált piacgazdaság, ahol az állam kikerülésével csak piaci törvények uralkodnak. (...) Ennek belátható következményei: tömeges munkanélküliség, érdekcsoportok hatalmának növekedése, tömeges eladósodás.” – De mi a megoldás?

A nehézségek sorolásából már valószínűleg elegünk van, fontos észrevennünk, hogy egyre többen lépnek a tettek mezejére! Pontosan erről szól például az *Egyesült Világ Hete* nagy sikerrel futó világméretű rendezvénysorozat, melynek pont az a lényege, hogy egy összetartóbb, integráltabb világ fontosságára hívják fel a figyelmet a tizen- és huszoneves fiatalok különböző akciókon, kezdeményezéseken keresztül. Vagy ahogy az egyik televíziós szerkesztő fogalmaz: „Szomszédos országok összefogva a testvériség és a népek közötti egység céljából közös programokat tartanak.” Szeretjük a mozaik hasonlatát használni erre az ügyre, mely valóban szemléletes. Helyi, lokális szinten mindenki hozzáadja részét, melyből egy nagyobb, egységesebb egész jön ki – ez az egyesült világ. Ezt a mozaikot már most is rendezgetjük, hiszen a Genfest jelenleg is tart. Budapes-

ten tapasztalatcserére, együttgondolkodásra, erőgyűjtésre jövőnk össze közel száz országból, mely igen jelentős epizódnak ígérkezik közös utunkon.

Nem álmokat kergetünk tehát, ha azt mondjuk, hogy az egyesült világért élünk. Szeretnénk hozzájárulni, hogy megvalósuljon Jézus végrendelete a társadalomban: „Legyenek mindnyájan egy” (Jn 17,21). Ennek az egységnek a megvalósítása azokban a kisebb közösségekben kezdődik, amelyek mindennapjainkban körülvesznek bennünket. De nem akarunk itt megállni: szeretnénk, ha a fiatalok között egyre inkább elterjedne ez az újdonság, mely megoldást hozhat korunk problémáira. Hiszen a Genfest tétje pontosan az, hogy felmutassuk a világnak azt az egységet, mely közöttünk már valószínűleg létezik. Se több, se kevesebb. ■

Az Egyesült Világ Hete – Loppiano, 2012. május 1.

EZ ISTEN ÜGYE

Fehérpataký
Rita

Egyik beszélgetésünk alkalmával arról faggattam Editet, hogyan lesz egy hétköznapi egyszerű életet élő ifjú házaspár, többgyerekes édesanyából egy Brüsszelben politikusoknak angolul előadást tartó egyesületi elnök.

- Volt már, aki rákérdezett, hogy te miért csinálod ezt, Edó?

- Nem vagyok érintett az abortusz témában, örökbe fogadott sem vagyok. Mégis arra érzek hivatást, hogy valamit tegyek, belülről fakad, hogy tennem kell valamit.

- Miként világosodott meg előtted, hogy erre van hivatásod?

-Jöttek a dolgok velem szemben. Volt egy munkatársam, aki a műtőasztalról fordult vissza beszélgetéseinknek köszönhetően. Ő volt a legelső, konkrét tapasztalatom a témával kapcsolatban. Aztán amikor kismama voltam, és csak a boltba jutottam el, ahol mindig ugyanazzal a három emberrel beszéltem, az egyik eladó lány hozzám fordult: „Nem tudom miért, de neked elmondom, képzeld, babát várok, és még az anyám se tudja.” Nem egy nagy történet, de én akkor megértettem, hogy ez nem véletlen volt. Megint találkoztam valakivel, aki elmondta, babát várt, de elment... vagy abortusz volt, és nem tudja feldolgozni... előjön spontán, nem tudják, hogy én ezzel foglalkozom. Az emberek megnyílnak felém ezen a téren.

Sokan hallhattak már az Együtt az Életért Közhasznú Egyesületről, melynek Frivaldszky Edit az elnöke. Ez az egyesület azokon a várandós anyákon segít, akik bajként élik meg, hogy gyermeket várnak.

- Onnantól kezdve, hogy a kolleganődön segítettél, mi zajlott le benned?

- Egy év legalább kellett. Hívást éreztem Istentől, hogy csinálj! Erős hívás volt, ami nagyon is kell, mert azt mindig is éreztem, hogy ez nem Frivaldszky Edit ügye, hanem ez Isten ügye! Itt Ő a „főnök”, arra megyünk, amerre húz.

- Mi volt az első lépés?

- Kerestem egy hasonló tevékenységet végző szervezetet, ott kezdtem szervezeten dolgozni, de az még nem tűnt teljesen az én utamnak, mert nem úgy mentek a dolgok, ahogy szerintem jó, Istennek tetsző lett volna. Sokat vívódtam, meg lehet-e változtatni azt, amiben vagyunk, vagy egy új dolgot kellene elindítani. Mi a helyes megoldás? Nekünk nincs arra pénzünk, fiatal családként, hogy egy egyesületet finanszírozzunk! Súlyos a felelősség. Aztán azt értettem meg, hogy Istennek nem az kell, hogy én finanszíroz-

zam, én csináljam, hanem neki az kell, hogy azt az egy százalékot, azt az egyetlenegy belerakjam. Akkor azt mondtam, hogy jó, akkor csináljuk. Nézzük meg, hogyan kell egyesületet alapítani. Készítettünk egy alapszabályt. Tíz ember kell hozzá, és a családcsoportunkból vállalkoztunk is rá tízen, de nem tudott eljönni valaki, és csak kilencen voltunk. Az egyik szomszéd viszont szívesen lett alapító tag. Ezek lehet, hogy apró dolgok, de számomra világos, hogy egy-egy apró csodáról van szó.

- Van neked ehhez végzettséged?

- Nem vagyok védőnő, sem egészségügyi dolgozó, pszichológusból szigorlatoztam az egyetemen, pedagógus végzettségem van, angol tanár vagyok és szerettem egy közgazdász diplomát is. Az örökbefogadások miatt van kontroll fölöttünk, végzettséghez kötik a tanácsadást, ki konzultálhat krízisterhes nőkkel, és ott feltétel a felsőfokú pedagógiai végzettség.

- Volt már krízised?

- Volt, amikor babát vártunk. Persze átéltem más mélypontokat is, de a férjem mellett áll. A család az első, azt leszögeztük. Amikor támogatásra szorulok, azt szokta mondani, megvan a kegyelmed ahhoz, hogy ezt csináld! Például egy politikussal szemben, akivel Brüsszelben voltam, nem tudtam, hogyan viselkedjek, férjem azt tanácsolta: „Légy természetes, add magadat, olyannal úgyis ritkán találkozolnak a politikusok.” Krízist okoz még, amikor túlvállaljuk magunkat. Ami továbblendít a krízisen, hogy amit csinálunk, annak van értelme! Annyi mindent csináltam, aminek ha volt is értelme, számomra nem volt világos. Például korábban egy multinál könyveltem, volt annak is értelme, csak én nem láttam... Ráadásul, amikor mások problémáit látom, akkor az én problémáim eltörpülnek.

Az egyesület foglalkozik válságterhesség tanácsadással, örökbeadással, babakelengye gyűjtésével, kapcsolatban áll anyaotthonnal, és újabban részt vesz nemzetközi konferenciákon azzal a céllal, hogy lassan-lassan az élet sérthetetlenége minden jogszabályban megjelenjen, Európa országai-ban megváltozzon a közgondolkodás.

nagyon lehet ezt a munkát végezni, ezért pályázatokat írok, e-maileket válaszolok meg, a programokat szervezem. A nemzetközi vonal felerősödött, mert ezt tudtam csinálni legkisebb lányunk mellett is.

- Van konkrét célotok, hova szeretnétek eljutni?

- Mindig csak a következő lépést látjuk. Jó lenne egy fizetett munkatárs, jelenleg mindenki önkéntes.

Istennek kell valaki, aki megy, aki aláír, aki megszervezi a képzéseket és megtartja, átutalja a számlákat. Isten a Mindenható, de mi az eszközei vagyunk. Nagyon fontos a nyelvtudás, és kell egy egészséges „pofátlanság”. Legutoljára, amikor Madridban megszólítottam az Európai Parlament képviselőasszonyát... én is meglepődtem. Ő többek között ezt mondta: „Nézd Edit, van egy szép kép rólad a telefonomban, amikor Brüsszelben beszéltél.” Bójthe Csaba azt mondta nekem nemrég, hogy aki Isten ügyéért dolgozik, azt Ő vezeti. Ez nagyon sokat segít. ■

- Nem nyomaszt mások terhe, ha súlyos? Mit kezdesz vele?

- Fölfele küldöm. Még ha valaki el is veteti a gyermekét, fontos, hogy sem a döntése nem a miénk, sem az élete nem a miénk. Amiben megteesszük, de nem tudjuk helyette élni az életét. Mostanában nem nagyon kaptam esetet, mert a harmadik gyermekünk még kicsi. Mivel csecsemővel nem

Fotó: Frivaldszky család / fotóalbumból

MINT EGY KIS LABORATÓRIUM

Mindenki tudja, hogy ma a mezőgazdaság milyen helyzetben van, és mennyire kiábrándítóak, elkésérítőek a gazdák körülményei. Néhányan arra gondoltunk, hogy nincs ez jól. Nincs ez jól, mert hisszük, hogy Isten nagyon szeret bennünket, és az ő szeretettermévében kell, hogy legyen erre is megoldás, hiszen Ő semmiképpen nem akar rosszat nekünk. Láttuk, hogy ha Isten maga a szeretet, akkor erre mi szeretettel és szeretetben tudunk válaszolni, így jött létre a kis gazdaságcsoporthoz, amelynek az alaptörvénye, jelmondata, hogy *hiszünk a szeretetben*.

Talán ez a belépő is ebbe a közösségbe, mely ma 50-60 főt számlál. Rendszeresen találkozunk, forgószínpadszerűen keressük föl egymást, mindenkit a saját településén, hogy jobban megismerkedjünk, és el tudjuk helyezni a másikat abban a környezetben, illetve olyan körülmények között, ahol éppen él és gazdálkodik. Nyitottak vagyunk bárkit befogadni, persze azzal a feltétellel, hogy magáénak vallja alapszabályunkat. Vannak határon túlra átívelő kapcsolataink is, néhány személy onnan is csatlakozott hozzánk, illetve

elmondható az is, hogy ökológiai jellege van, hisz egyik találkozási alkalmával egy református házaspár tartott előadást nekünk a közösségi mezőgazdaságról és a biogazdálkodásról.

Rendszeres összejöveteleink két pilléren nyugszanak. Van egy lelki része, ahol az evangéliumról elmélkedünk, és van

Fotó: Papp Csabó

egy szakmai rész, ahol magát a szakmát meghívott előadók, szakemberek segítségével mélyítjük el. Kis csoportunk tagjai a mindennapokban is segítik egymást szaktanácsadással, gépek kölcsönzésével vagy kölcsönadásával, illetve bizonyos értékesítési lehetőségekkel is. Talán ezt az értékesítést kiemel-ném, ugyanis arról van szó,

hogy számunkra a vevő nem egy potenciális anyagi lehetőség, hanem ő is a felebarátunk. Az a felebarátunk, akit Isten ugyanúgy szeret és ezért nagyon fontos számunkra. Ezért is igyekszünk olyan termékeket eladni, amelyeket környezetkímélő technológiával, sok esetben biotechnológiával állítunk elő. Nagyon fontosak a vevői és eladói kapcsolatok, mert úgy gondoljuk, hogy ezzel a közvetlen kapcsolattal is segíthetjük Isten országának építését. Arról van szó ugyanis, hogy próbálkozunk direkt pályás piacok kialakításával, ahol a vevő és a termelő közvetlenül találkozik egymással. Ennek a főbb színhelyei azon települések plébániái, ahol kapcsolataink vannak, hiszen potenciálisan itt van a legnagyobb kapcsolati tőkénk. Ezen a területen még sok teendőnk van.

Összefoglalva, valaki nagyon találóan azt mondta, hogy olyan a munkánk, mint egy kis laboratórium. Keressük a mi utunkat, keressük Isten felé, keressük a felebarát felé, és aztán meglátjuk, hogy hova jutunk, de mindennek a fő mozgatórugója Isten szeretete.

Dobó László – őstermelő
Zákányszék

GONDUNKAT VISELI

„Istennél semmi sem lehetetlen” (Lk 1,37)

Hadd meséljek el egy csodába illő történetet, amit az Úr gondviselése által tapasztalhattam advent harmadik vasárnapján.

Családommal az esti misére igyekeztünk, velem volt feleségem és a két éves kisfiunk. Bementünk a templomba, a padok már tele voltak és ke-restük, hova ülhet-nénk. Egyszer csak egy hang szólalt meg az egyik pad-sorból, ahogy elha-ladtunk mellette: – Üljetek ide, majd beljebb húzódom! Mellettem még van hely! Egy barátságos tekintetű köz-épkorú férfi volt. Beültünk mellé, és mivel még nem kez-dődött el a mise, szóba elegyedtünk vele. Beszéltünk neki a kisfiunkról, hogy koraszülötten jött a napvilágra, és hogy szépen halad a fejlődés-ben, de még sokat kell gyógy-tornászhoz mennünk vele. Ő is elmondta, hogy az egyik gyermeke hasonló cipőben jár, és hogy átérzi a helyzetünket. Kisfiunkra még hosszan mo-solygott, majd felhangzott a mise kezdetét jelző csengő hangja.

Fotó: Sándor Imre

A misén, miközben imád-koztam, előjöttek bennem az anyagi nehézségeinkkel kap-csolatos gondolatok. Nemrég költöztünk új lakásba, ami sok kiadással járt. Emellett megjött az éves elszámoló gázszámla is egy elég tetemes összegről. Ho-gyan fogjuk a kiadásainkat be-hozni? – kérdeztem magamtól.

Hogyan fogjuk a kisfiam ke-zelésének költségeit tovább finanszírozni? Majd amint ezeket gondoltam, mindjárt eszembe jutott a havi életige is: „Istennél semmi sem lehetetlen.” Megnyugvás és béke töl-tötte el a szívem. Nincs miért aggódnom, mert Isten kezében tartja a dolgokat. Azt hajto-

gattam hát magamban, hogy Istennél semmi sem lehetetlen, és kértem Őt, hogy továbbra is viseljen gondot ránk.

Nem sokkal később újra megszólított ez a férfi, és oda-súgta, hogy nem tudja meg-várni a mise végét, de nagyon szeretne velem egy pár szót váltani, és örülne, ha kijönnék vele a templom elé.

Én azt gondoltam, hogy bajban lehet, ezért úgy döntöt-tem, kimegyek, hát-ha tudok segíteni. Amikor kiértünk, elmondta, hogy ő egy vagyonos ember, és minden hónap-ban szokott adakoz-ni. Majd hozzátette: „Ha nem sértelek meg vele, kérlek, fogadd el ezt az ösz-szeget! A kisfiadnak szánom!” Ezzel egy több tízezres cím-letből álló köteget nyújtott át.

Földbegyökerezett lábbal áll-tam ott, és mire felocsúdtam, már sarkon fordult és elment. Tudtam, hogy most egy fen-séges dolognak lehettem a ré-szese: az isteni gondviselésnek. És csak arra tudtam gondolni, hogy minél hamarabb hálát adjak Istennek.

Rákóczi Balint – Budapest

TELEPÜLÉSEINK KÖZÖSSÉGI SZÖVETRENDSZERE

A vidék Magyarországon - Magyarország vidéken. Gondolatok a vidék közösségi helyzetéről és lehetőségeiről.

Hazánk vidéki térségeire egyszerre igaz a kincsek, az erőforrások sokasága és azok aktív vagy kényszerű elhanyagolása, parlagon hagyása. Pedig vidéki településeinkben, térségeinkben megannyi lehetőség rejlik. Természeti értékek és épített környezet, termőföld és a haszonállatok, (közösségi) hagyományok, régi mesterségek ismerete és azok átörökítésének, megújításának képessége. Mind-

ez azonban többnyire szunnyad, illetve hanyatlik, mert az elmúlt évek, évtizedek arra tanították a vidéken élőket, hogy mindezekre nem lehet, nem érdemes építeni.

Az alapvető kérdés tehát az, hogy miképpen szöhető (újra) településeink közösségi szövetrendszere, hogyan tehető az emberek képessé - vagy mondjuk inkább azt, hogy kompetenssé - közösségük helyzetének értékelésére, értelmezésére, majd sorsuk alakítására.

A család megerősítése

E fejlesztő folyamatok alapja a legszegényebb, leginkább sérült társadalmi szerkezetű térségekben csak a család megerősítése lehet. Látni kell, hogy e téren (is) mekkora az úr: a családalapítás előtt álló fiatalok, de még családos emberek is alig-alig rendelkeznek a családi kompetenciákkal. Mit értünk ez alatt?

- A képességet a családalapításra, a bizalomra, a kölcsönös elfogadásra, a szeretetre épülő kohézió megteremtésére és fenntartására, a családtervezésre, a gyermek vállalására és nevelésére.
- A fiatalok és a felnőttek képességét a család és a hivatás összeegyeztetésére.
- Az idősek képességét a család életébe tagolódó aktív életvitelre.
- A családok képességét arra, hogy az együtt élő generációk közötti különbségeket erőforrásként tudják felhasználni.

Fotók: Biza Agnes és Szűcs Imre

Közösségi kompetenciák fejlesztése

A családi kompetenciák fejlesztése persze városainkban, országunk urbánus vidékein is elengedhetetlenül fontos. Az erőforrásait már-már teljesen felélő, mélyszegénységgel, nyomorral sújtott rurális (falusi) vidékeinken azonban mindennemű fejlesztés alapját kell(ene) jelentenie. Ez az a bázis, amelyre biztonsággal építhető a következő lépcsőfok, a közösségi kompetenciák fejlesztése. Miket tartunk e kompetencia főbb elemeinek?

- A globális világtársadalomba tagolódnó nemzeti, illetve helyi társadalom tagjának képességét arra, hogy közösségi, illetve egyéni érdekeit, értékeit felismerje, megfogalmazza és képviselje.

- A formális és nem formális keretek között működő közösségek, szervezetek kialakításának és működtetésének kompetenciáját, mely magában foglalja az egyén és a közösség képességét arra, hogy más személyekkel, közösségekkel együttműködést alakítson ki, új értékeket teremtsen mind az egyén, mind a közösség és a társadalom dimenziójában.

Kapcsolatok újraépítése

Tudnunk kell azt is, hogy a közösség csak lépcsőfokonként alakítható ki. Elsőként a kapcsolatot kell újratemetni az emberek között. Találkoznunk kell – a szórakozást jelentő vagy sok esetben inkább a világ elviselhetőségét biztosító – kocsmai alkalmak mellett a település név- és születésnaposait, továbbá újszülöttjeit és házait közösen

megünneplő alkalmakkor, az 1-2 havonkénti batyus bálon, egy közösségfejlesztési folyamat interjúinak közösségi beszélgetésein. Ezeknek a találkozásoknak – és persze egyebek – során a településről folytatott párbeszédben fogalmazódnak meg azok az ügyek,

amelyeket közösen lehet, illetve lenne érdemes megoldani. Ilyen például a település autóbuszváróinak felújítása, az egymás hobbijainak megismerését és elsajátítását lehetővé tevő tanulóörök kialakítása, de akár az önkormányzat által kényszerűségből bezárt közösségi ház újrainyitása és egy, erre a célra létrehozott civil szervezet által való működtetése. A tevékenységek minél összetettebbek annál inkább igényelnek szervezett, illetve szervezeti kereteket. A szervezet pedig – miközben átéli a szervezetfejlesztés tipikus lépéseit – egy idő után közösséggé érik.

Helyi erőforrások

Az előbbieken írtuk: egy-egy település fejlődése, fejlesztése akkor lesz biztonságos, fenntartható, ha az adott település megfelelően támaszkodik a helyi energiákra, erőforrásokra. Ez jelenti például

a természeti és épített vagyont, a hagyományokat, szokásokat, a helyi lakosok szaktudását, a vállalkozásokat, az aktív közösségeket. Településeink fejlődése szempontjából kulcskérdés tehát, hogy ismerjék saját értékeiket, erőforrásaikat és legyenek tisztában azzal, hogy miképpen mobilizálhatják, hasznosíthatják azokat saját közösségük társadalmi-gazdasági fejlődése, fejlesztése érdekében. A helyi erőforrások feltárása, azok felhasználása, hatékonyságának növelése azonban nem jelentheti a külső erőforrások bevonásáról való lemondást. Nem eredményezhet továbbá bezárkózást sem. Ahogyan mi emberek is csak közösségekben, kapcsolataink, viszonyaink által, azokban és azokon keresztül vagyunk értelmezhetőek, úgy az egyes települések, térségek is csak egy élénk térségi, megyei, országos, határmenti és európai kapcsolatrendszerben lelhetik meg jövőjüket. A külső erőforrások kapcsán tehát nem a leválás, hanem az azoktól való kiszolgáltatottság mértékének csökkentése a cél. Településeink tehát akkor és úgy biztosíthatják hosszú távú fejlődésüket, ha egyszerre figyelnek befelé, azaz tárják fel erőforrásaikat és növelik azok kihasználásának hatékonyságát, és kifelé, azaz építik ki és szövik erősebbre térségi, megyei, országos, határmenti és európai kapcsolatrendszerüket.

*Ditzendy Károly Arisztid,
Beke Márton*

ÚJ VÁROS *online*

A cikk teljes változata olvasható
lapunk online hasábjain.

www.ujvaros.eu

Egészségünk

REJTÉLYES ALLERGIA

Nagy Márta

Meg tudja-e az orvos gyógyítani az allergiát?

Az allergiás beteg olyan anyagokra (allergénekre) reagál fokozott immunválasszal, amelyek az egészséges szervezetre ártalmatlanok. A tünetek leggyakrabban a légutakban, a bőrben vagy az emésztőrendszerben jelennek meg. Hisztamin felszabaduláson keresztül gyulladás alakul ki az érintett helyen, például szénanátha, asztma, ekcéma, hasmenés. Pontosán nem tudjuk, hogy miért allergiás valaki, ennek valószínűleg több oka lehet. A megfigyelések is alátámasztanak néhány elméletet. Például azok a csecsemők, akik falusi környezetben nőnek fel és hamarabb találkoznak a természetben megtalálható allergénnel, kevésbé lesznek később allergiások. A depressziós, szorongó betegek gyakrabban allergiások, ugyanúgy, mint a túlterhelt, stresszes életvitelűek. Megfigyeltem, hogy asztmás vagy más allergiában szenvedő betegeim sokszor a pszichés állapotuknak megfelelően romlottak vagy javultak.

Jelenlegi ismereteink szerint az allergia nem gyógyítható. Az immunterápiáról mondják, hogy eset-

leg segíthet, de nagy tömegeknek ez a módszer nem alkalmazható. A tüneteket viszont jól csökkentik a hisztamin felszabadulást gátló gyógyszerek, és az új generációjú készítményeknek már alig vannak mellékhatásai. A gyulladás-csökkentő szteroidokat csak a szükséges mennyiségben, lehetőleg csak a gyulladás helyén alkalmazzuk! Az orrspray, az inhaláló folyadék, a por, a kenőcs nem okoz az egész szervezetben mellékhatásokat, a szteroid injekció vagy tableta viszont igen!

Nyár van, most a légúti allergia a leggyakoribb, amit a levegőben található allergének, például a gyomnövények pollenjei váltanak ki. Közülük a parlagfű okozza a legtöbb gondot, melynek az elterjedése az utóbbi évtizedekben nagymértékben hozzájárult az allergiások számának drámai növekedéséhez. Virágzásakor a szénanáthások, allergiás asztmások száma megnövekszik. Pollenje óriási mennyiségben képződik, igen erős allergén. Fontos lenne a parlagfű irtása még a virágzás megkezdődése előtt, vagy pedig az erdők, legelők meghagyása, mert ezekbe a növénytársulásokba a parlagfű nem képes behatolni. Ha ésszerűbben, gondosabban ápolnánk a környezetünket, tünetmentessé tehetnénk, megelőzhetnénk a parlagfű-allergiát. ■

ÚJ VÁROS

HA A VEZETŐ NŐ

Az Osservatore Romano interjúja Maria Vocéval, a Fokoláre Mozgalom elnökével

ÚJ VÁROS

TÉGY EGY CSEPPET HOZZÁ!

Éld az Élet Igéjét velünk a nyáron! Építsd az élő Ige hálózatát!

Keressd a Facebookon: Új Város!

SOPHIA SZ

Interdiszciplináris előadások egyetemistáknak aktuális témákról. Párbeszéd: előadók egymással, előadók a hallgatókkal, hallgatók a hallgatókkal.

Jelentkezés

<http://sophiakolleg>

ONLINE

FACEBOOK

AKKOLLÉGIUM

július 1-től:

ium.wordpress.com

AZ IDŐ
VÉGTELENSÉGE

Miért van az, hogy minden alkalommal, amikor négyéves kisfiamtól azt kérem, hogy várjon két percet, pillanatokon belül elkezd szívet tépően sírni?

Hányszor hallottam az anyukákat panaszkodni, hogy gyermekeik nem képesek öt percet egyedül játszani vagy akár csak fél percig is büntetésben lenni. Hányszor hallottam első osztályos tanító néniktől, hogy sok hat éves iskolás nem tud három-négy percnél tovább figyelni. A magyarázat abban a tényben rejlik, hogy a gyermeknek az időről alkotott felfogása teljesen eltérő a felnőttétől. A gyermek számára az idő örök, végtelen. Számára két-három percig egyedül lenni, azt jelenti, hogy két-három órát van egyedül. Az idő végtelensége teszi lehetővé a gyermekeknek azt, hogy intenzíven éljék meg mindazt, amit csinálnak. Ezért van szükség arra, hogy törődjünk gyermekeinkkel és nagyon figyeljünk a velük eltöltött időre, mert mindent, a dolgokat és a valóságokat teljesen átéljük és nagy

intenzitással. Ezért fontos, ne hagyjuk, hogy sokáig sírjanak, csak azért, mert azt gondoljuk, így megtanulják azt, hogy egyedül is megálljanak a lábukon... Mennyi előítéletünk van ezen a téren! Hányszor hallottam a szülőktől ezeket: „kiszámíthatatlan”, „makacs”, „ravasz” és „két percen belül azt csinálja, amit akar”. Nem erről van szó, hanem arról, hogy a felnőttnek mindig bele kell magát képzelnie a gyermek helyzetébe, hogy vele együtt fedezze fel a világot a maga teljességében, miközben a felnőtt teljesen adja önmagát pillanatról-pillanatra. Hogy ez megvalósuljon, nem lehetünk szét-szórtak, akár játszunk, akár beszélgetünk velük, hanem ajándéknak kell lennünk, ahogy ők is ajándékok számunkra. A gyermekek arra tanítanak bennünket, hogy az idő Isten ajándéka és nagyon fontos. Érdemes az időt jól kihasználni és nem szabad elpocsékolni, hanem minden pillanatot úgy kell megélni, mintha az utolsó lenne. Különböző ezt az evangéliumban is olvashatjuk, amikor a gyerekek kapcsán Jézus azt mondja: „övék a mennyek országa” és hogy olyannak kell lenni, mint ők.

*Ezio Aceti
fordította: Tóth Judit*

Gyermekeink világa

TUSFÜRDŐ HELYETT SZAPPAN, ÜDÍTŐ HELYETT IVÓVÍZ

Vagyonközösség, gondviselés, szegénység, pénzkezelés, adósságcsapda. A káposztásmegyeri plébánián nemrég estét szerveztek közös gondolkodás céljával. Szakemberek hozzászólásai és tapasztalatcserék segítették a családok gazdálkodásának újragondolását.

A gazdasági válsággal összefüggésben plébániánkon is megsokszorozódtak az egyre nehezebb pénzügyi helyzetekbe kerülő családok. Ez egyrészt arra sarkall minket, hogy az anyagi javak közösségét még intenzívebbé és intézményesebbé tegyük magunk között. A cél az, hogy a rendszeres segítség azok részéről, akiknek erre lehetőségük van, eljusson azokhoz, akiknek erre átmeneti jelleggel szüksége lehet. Megfogalmazódott egy igény arra

is, hogy szakemberek adjanak elő arról, hogyan lehet védekezni az adósságcsapdák vagy a gazdaságilag kilátástalan helyzetek kialakulása ellen, illetve hogy tanuljunk egymás jól bevált gyakorlataiból a háztartási gazdaság terén.

A beszélgetésnek az volt a célja, hogy jobban megértsük, mi a kereszténység Jézus tanításán alapuló szemlélete a pénzügyekről. Pár fogalmat tisztáztunk, lehetséges félreértést eloszlattunk. Közben természetes, hogy küzdünk a

szegénység ellen, alapvetően a szegénység (mint az anyagi javaktól való szabadság) keresztény érték. Ugyanakkor önmagában a gazdagság sem az ördögtől van.

Beszéltünk a gondviselésről is, mert a keresztény pénzkezelés nem képzelhető el nélküle. Akkor működhet, ha Jézus a mezők liliomairól, és az ég madarairól szóló tanítása szerint élünk. Ez viszont ráhagyatkozást kér tőlünk, nyitottságot az isteni beavatkozás irányába, mint életünk minden terén.

Kihangsúlyoztuk a vagyonközösség fontosságát: részesedjünk amennyire lehet egymás szükségleteiben, és tegyük közösbe mindazt a pluszt, meg azt a mínuszt, amivel adott esetben rendelkezünk. Tudatosítottuk azt is, hogy a fogyasztói társadalom hamis igényeket kelt. Ellenállhatatlan vágyat ébreszt, hogy vásároljunk, utána pedig megteremti azokat az eszközöket (könnyen elérhető, de méregdrága fogyasztói hiteleket), amik hozzásegítenek a beszerzésükhöz, nem számolva az ebből fakadó következményekkel.

Foto: Eharit Gyula

Ezután következtek a tapasztalatok. Először bepillantást nyertünk egy, a lakótelepen lakó, alkalmazotti fizetésből gazdálkodó sokgyerekes házaspár életébe. Először azt fogalmazták meg, hogy mindennek az alapja a házastársi egység, és a kettejük közötti kommunikáció. Az adott pillanatban, és adott módon ebbe a gyerekeket is be lehet vonni, és be is kell vonni: a saját zsebpénzükből már ők is adnak a perselybe.

A másik fontos elvük, hogy nem úgy hórúkk módon költik el a pénzt, hanem megtervezik, hogy mennyi lesz a bevételük, és ezt mire szeretnék elkölteni. Ennek módja megint esetleges, hogy ki papírdarabokon, ki pedig bonyolult Excel-táblákban vezeti: a lényeg, hogy legyen tervezés, és jó, ha ez vissza is követhető. Ez segít látni, hogy mi az, amire esetleg túl keveset költünk (például az egészség vagy művelődés terén), és mi az, amire túl sokat. Spórolási praktikumok is elhangzottak, főleg arra vonatkozóan, hogy milyen leépíthető fogyasztói cikkek szűrődnek be az életünkbe. Tusfürdő helyett jó a szappan is, a szipi-szupi vegyszerek helyett az egyszerűbbek, az üdítő helyett a csapvíz. Elmondták, hogy a pénzügyi mérlegeléskor lélekben a világ szegényei elé állva hozzák meg a döntéseket.

Az ő előadásukat kiegészítő többi hozzászólásból is az derült ki, hogy szükség van a házastársak között a szeretet kommunikációjában egyfajta rugalmasságra, hogy az ember le tudjon mondani a saját beállítottságáról: ami nekem adott pillanatban luxusnak tűnik, az lehet a másiknak a „szeretet-nyelve”.

Banki szakértőink arról beszéltek, hogy hitelt lehetőleg csak ingatlanra, vagy egyéb beruházási javakra szabad fölvenni, nem fogyasztási cikkekre és semmiképpen sem nyaralásra vagy napi megélhetésre, mert ezeknek a kamatai is sokkal magasabbak.

Egy-egy család tapasztalatából született konkrét, hasznos tanácsok:

- Nagyobb beruházás előtt mindenképpen alszunk rá, nem engedjük, hogy rábeszéljenek egy „utolsó lehetőségre”!
- Ha extra bevételünk keletkezik, az ne társuljon egy extra kiadással, nem költjük el rögtön, hanem megnézzük, hogy azt Isten mire küldte.
- Ha közösen megbeszélünk kiadásokat, akkor ehhez igyekszünk tartani magunkat, akkor is, hogyha egyedül megyünk el vásárolni...
- A gyerekek részére is készítünk bevásárlólistát, mert ezzel meg lehet előzni, hogy „anya még ezt vedd meg!”. Ezeket ők rakják be a kosarukba, és akkor ők is elégedettek, hogy volt dolguk a boltban.
- Kidobtam a banktól ajándékba kapott hitelkártyát: mivel nem érzem a kiadott pénz súlyát, meggondolatlan költekezésre csábít és a visszafizetéssel elcsúszva könnyen kialakulhat egy adósságspirál, amiből nagyon nehéz kimászni.

Fotó: PR/NewsWire/CN

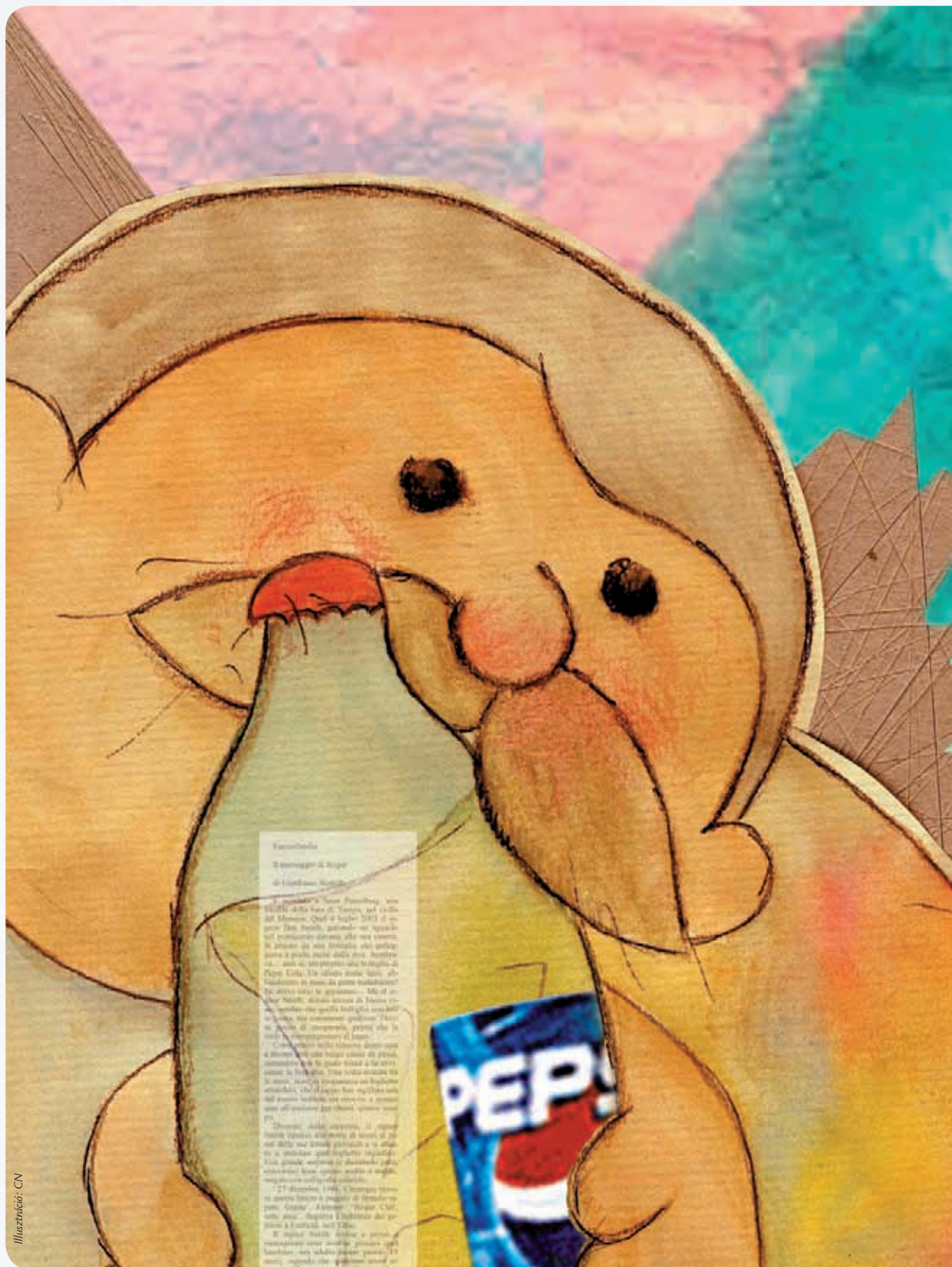
A hiteleknél vigyázni kell: a törlesztő részletek kiszámításánál csak a szabadon elkölthető (idegen szóval diszkrecionális) jövedelemmel szabad számolni, ami azután marad fenn, hogy levontuk a család összes bevételeiből a megélhetésre szánt összeget és valamekkora (néhány havi fizetésnek megfelelő) tartalékot képeztünk a

váratlan helyzetekre. Ilyenkor nem alakulhat ki banki hitelcsapda.

A hitelkártyát – mint az egyik legdrágább hitelfajtát – tanácsuk szerint lehetőleg ki kell iktatni, ha csak nem vagyunk biztosak benne, hogy nagyon fegyelmezetten mindig a havi fordulónapra vissza tudjuk tölteni az elköltött összeget.

Friwaldszky Márk

mese háromtól kilencvenkilenc
éves gyermekeknek

Paradiso
Il ritratto di Pope
 di Umberto Eco

Il ritratto di Pope, l'opera di Umberto Eco, è un saggio di filosofia della lingua di Torino, nel quale Eco, nel 1968, discute il ruolo del linguaggio nella cultura, in particolare nella cultura popolare e nella cultura di massa. Il saggio è diviso in due parti: la prima parte è dedicata alla cultura popolare e alla cultura di massa, la seconda parte è dedicata alla cultura di massa e alla cultura di massa.

Illustráció: CN

ROGER ÜZENI

Florida egyik part menti településén történt 2003. július 4-én. Éppen nyaralója teraszáról bámulta a tengert Dan Smith, amikor tekintete megakadt egy sodródó üvegpalackon. Cola – mindig vannak nevetlen emberek, akik elhajgálják az üres üvegeket. Csakhogy Smith úr azonnal kiszúrta, hogy ez nem olyan, mint a többi. Valami van a palackban. Kihalászta hát gyorsan, mielőtt a hullámok beljebb sodorták volna. A gondosan ledugózott üvegből egy papírtekercset húzott elő, s közben gyerekkori olvasmányai jutottak eszébe a kincses szigetről, kalózokról. Izgatottan simította ki a megsárgult papírt. És meglepődve, meghatottan olvasta a ceruzával írt sorokat. Egy gyerek kézírása volt: „1984. december 27. Akárki talál is rá erre a levélre, kérem, értesítsen! Köszönöm!” Aláírás: „Roger Clay, hétéves.” A végén volt a szülők fairfieldi címe Ohio államból. Smith úr elmosolyodott arra a gondolatra, vajon hogyan fogadná a közben felnőtté vált fiúcska a hírt (19 év telt el közben), hogy valaki megtalálta az üzenetét. Nyugdíjas lévén, nem volt különösebb tennivalója, amúgy is pihenni jött, így hát remek szórakozásnak tűnt, hogy felcsapjon nyomozónak. Először is megpróbálta telefonon elérni a Clay családot a megadott cím alapján. Sajnos ezen a néven senki nem szerepelt a fairfieldi előfizetők között. Sebj – gondolta –, nyilván elköltöztek. Az jutott eszébe, hogy tájékoztatja az esetről az egyik helyi lapot, majd a szerkesztőségéből kinyomozzák a fiú hollétét. Nem is csalódott, pár nap múlva megtalálták a Clay házaspárt Floridában, ahol nyaraltak. Néhány kilométerre attól a helytől, ahonnan előkerült a kólás üveg. A hír úgy érte őket, mint derült égből a villámcsapás. Smith megtudta Roger szüleitől, hogy 1998. július 10-én a fiú, alig valamivel a 21. születésnapja után egy utcai balesetben életét veszítette. A megrázó hír hallatán barátunk személyesen kereste fel a Clay családot, hogy visszaadja nekik a fiuktól rámaradt dokumentumot. Július 10. volt, emlékezetes találkozás, képzelhetjük! A szülők újra és újra elolvasták, nem bírtak betelni a megsárgult cédulával, amely eddig hánykódott a Mexikói öbölben oly gyakori viharokban, megannyi viszontagság közepette. „Hihetetlen ez az egész, és még rendkívülibbé teszi, hogy éppen a fiunk halálának évfordulóján került elő. Mintha a mi Rogerünk akarná jelezni, hogy nem hagyott magunkra, itt van velünk!”

Öt év után így először enyhült a gyötrődésük a fájdalmas esemény miatt, ami elevenen élt bennük. És mindez annak a néhány sornak köszönhető, amit egy hétéves kisgyerek írt, aki szerette az álmokat és a kalandokat.

Gianfranco Restelli
Fordította: Bartus Sándor

Magyarország legnagyobb szabadtéri színháza

Szegedi Szabadtéri Játékok

Hazánk az elsők között indított útjára nyári színházat Szegedi Szabadtéri Játékok néven 1931-ben. A Dóm tér az év legmelegebb hónapjaira azóta is mindig átalakul és az opera, a próza, a hangversenyek és a daljátékok otthonává válik. Idén július 6. és augusztus 20. között várják az érdeklődőket a szervezők. A 2012-es rendezvénysorozat egyik kiemelkedő eseményének ígérkezik Szarka Tamás, a Ghymes együttes zenészenének első musical-bemutatója. A *Mária* című darab Szűz Mária és Szent József menekülésének időszakát dolgozza fel, az álmokra összpontosítva. További előadások: *Winnetou*, *Jeekyll & Hyde*, *Hegyen-völgyön lakodalom*, *Parasztbecsület*, *Mágnás Miska*. Az utóbbi néhány évtizedben közel hárommillió ember volt kíváncsi a rendezvényre. Most is nagy érdeklődés várható, a *Napfény városa* várja a művészet barátait!

Fotó: Pippó Galbor

Nyolcadszor is!

New Orleans Swingfesztivál

Swing. Erőteljes ritmusok, középestől gyorsig terjedő tempó. Nagybőgő és dobok adják a kíséretet a rézfúvós, a fafúvós illetve némely esetben a húros hangszereknek. A swing együttesekben többnyire szerepel egy szólista, aki a hangszerelt részekre improvizációt játszik. Érdekesség, hogy a swing táncolható fajtája az amerikai populáris zene legdominánsabb

formája volt a harmincas évek közepétől egészen a világháború végéig. És mi a helyzet napjainkban? A New Orleans Swingfesztivál 2005 óta folyamatosan szállítja a swingzene hazai és nemzetközi nagyágyúit a Művészetek Palotájába, minden rajongó legnagyobb örömére. Ahogy a program hirdetésében olvasható: „A nyolcadik eseménysorozaton a zenei horizont Ausztriától Finnorszáig, Svájctól egészen

az USA-ig ível.” Fellép az Antti Sarpila Swing Band, a Csík Gusztáv Trió, Joan Faulkner, Szalóky Béla, Thomas Gansch és a The Dixieland All Stars. A fesztivál ebben az évben augusztus 24. és 26. között kerül megrendezésre, így még pont elmehetünk rá az augusztus utolsó napján kezdődő Genfest előtt.

Mi lesz itt?

Nyári moziszezon

Ha végre itt a nyár, akkor az emberek a strandok, az erdők, a sportpályák és a játszóterek mellett filmszínházak termeiben is szívesen töltik el az idejüket. Érdemes azonban egy gyors áttekintést tennünk, mit ajánlanak nekünk a július-augusztusi időszakra. Jó, ha tudatosan választ az ember a szórakozás területén is. Végignézve az előttünk álló egy-két hónapon, többségben vannak a nagyköltségvetésű szuperprodukciók, melyeket nyilvánvaló okokból az év ezen időszakára időzítve mutatnak be. Negyedszer is *Jéghorszakban* lesz részünk a már ismert animációs karakterekkel, behálóz bennünket *A csodálatos pókember*, a skót földekre invitál a *L'ecsó* és a *Fel!* alkotóinak legújabb filmje (*Merida, a bátor*), ismét denevérként repked felettünk *Batman* és az is kiderül, mivel jár a *Bourne-hagyatéka*. De lesz még ezen kívül Maupassant-adaptáció (*Bel Ami*), magyar ismeretterjesztő film (*Az úrkutatás története 3D*) belga krimi (*Bikanyak*) és argentin dráma is (*Nyitott ajtó, ablakok*). Az ingyenceknek filmfesztiválok és kortárs szerzői alkotások, a kikapcsolódni vágyóknak látványorgia és popcornmozik. Kerüljük a tartalmatlan filmeket és gondosan válasszunk, ha úgy érezzük, hogy a mozi fogja kikapcsolni (vagy éppen felüdíteni) szürkeállományunkat.

A médiavilág híreit összeállította: *Góbel Ágoston*

„A bölcsesség ott kezdődik, amikor
MEGBOCSÁTJUK a többieknek,
hogy **NEM OLYANOK**,
mint mi.”

Hindu közmondás

ISSN 1585-0229

9 770865 082009